

EL DEBAT IDEOLÒGIC, LA CRISI ECONÒMICA I LA DEMOGRÀFICA PREOCUPEN EL SECTOR

L'escola concertada, moneda de canvi

Aula de Primària del Col·legi Claver de Raimat dels Jesuïtes.

MIQUEL MATEO

Secretari general adjunt de
la Fundació Escola Cristiana
de Catalunya

**«El discurs anticoncertada s'ha
accentuat, ens sentim atacats
injustament»**

P 4-6

MERITXELL RUIZ

Consellera d'Ensenyament

**«El model que recull
la Llei d'Educació
de Catalunya no
està en perill»**

**«Hem de seguir
treballant perquè les
famílies puguin triar
lliurement»**

«En Patufet» i la guerra civil

El setmanari *En Patufet*, adreçat al públic infantil, comptava amb escriptors i dibuixants compromesos amb el catalanisme i la fe catòlica.

Com va explicar als seus lectors la dura realitat de la guerra civil? Aquest és el fil argumental de l'exposició *Patufet en guerra. La il·lusió de la normalitat*, que es pot visitar fins al 31 d'agost a la seu del Memorial Democràtic de Barcelona.

P 23

La proposta de l'Església catalana per a la família amb motiu de la Jornada per la Vida

P I-IV

Pensant-ho millor

Si Déu és tan bo...

«Si Déu és tan bo, no li farà res que dubti, encara que sigui una mica, de la seva existència.» Dit així, i sense fixar-s'hi gaire, la frase pot semblar, si més no, irrespectuosa, però, si es mira millor, la frase no és res més que una manera molt típica d'expressar-se de molts no creients del nostre temps i de les nostres contrades.

En definitiva, es tracta d'una «conclusió», d'una mena de punt final, d'un procés que comença amb la creença, més o menys consentida, en l'existència d'un Déu que no acaba d'encaixar amb la situació vital del qui encara hi creu, un final que té molt a veure amb un cert alliberament. Ho dic amb el màxim de respecte per les persones que es troben en aquesta situació, perquè reconec el sofriment —gairebé un dolor de part— que una decisió d'aquesta mena suposa i la nostàlgia que sempre acompanyarà, o així m'ho sembla, els qui l'han presa.

Però voldria anar una mica més enllà. Penso que és bo que el creient visqui la seva fe una

mica amb l'ai al cor, per allò de: «I si no fos veritat?» Penso que és bo que sigui així i, en canvi, crec que no seria tan bo arribar a la conclusió que, si Déu no existeix, «no passa res». I tant que passa! Però penso que, no tenir-ne cap dubte, no posar mai en qüestió la seva existència, no fa justícia a aquella dita medieval segons la qual hem d'actuar «com si Déu no existís».

M'encurioseix, i fins i tot m'entendreix, veure que hi ha gent que espera, en algun moment de la seva vida, el miracle. I no nego que, de miracles, no n'hi hagi o no n'hi pugui haver. Però penso en aquell acudit de l'Eugenio que parla d'un home que, aferrat a un sortint de la paret, evita caure al fons del pou; sent la veu (suposadament) de Déu que li assegura un reguitzell d'ajudes per mans angèliques, però ell, sorneguer com sempre i mirant cap amunt, diu: «Que hi ha algú més?»

De miracles, n'hi pot haver i n'hi ha, però el gran miracle és que podem fer coses, moltes o poques, perquè les coses vagin millor. ¡És el miracle en mans dels homes!

Josep Gil
Ribas

Prevere
gilribas@tinet.org

La setmana en tuits

Josep Gendrau @josepgendrau

Franciscà

Moltes gràcies, papa Francesc. Que sant Josep ens ajudi a ser bondadosos, justos i nets de pensament, paraula i obra.

Josep Àngel Saiz @BisbeSaiz

Bisbe de Terrassa

#DiadelSeminari. Testimoni d'un jove diaca del Pakistan: la meua vida com a sacerdot no serà fàcil aquí, però no m'espanta.

Lluís Foix @llfoix

Periodista

Manifestacions proeuropeistes a Alemanya i arreu d'Europa. Una forma de combatre els populismes i els xenòfobs. A Holanda ha donat resultat.

Miriam Díez @miriamdiez

Directora de l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura

Si necessiteu intel·lectuals catòlics, demaneu. Existeixen i els coneixem.

Jordi Llisterri Boix @jllisterri

Director Catalunya Religió

«Dos o tres consistoris més de Francesc i l'Església ja no pot tornar enrere» @PhilipPullella.

Vicent Partal @vpartal

Director de Vilaweb

ETA completarà el seu desarmament total el 8 d'abril a la nit.

L'EFEMÈRIDE DE LA SETMANA

Dia 27 de març del 1920: a Catalunya, es crea i es legalitza el Sindicat de Metges de Catalunya, el sindicat mèdic més antic d'Europa.

Zoom

Carme Munté

Agustí Codinach

Un centenar de persones va cridar ben alt «Pau per Síria» a la plaça de la Catedral de Barcelona, el 15 de març, coincidint amb el sisè any de guerra. Les Càritas diocesanes es va sumar així a la campanya de Càritas Internacional «Síria: la pau és possible». Al mateix temps, Càritas Síria ha enviat una carta en què fa la següent petició: «Exerciu pressió sobre els vostres governs perquè posin fi a les sancions al nostre país (...) Demaneu als vostres líders polítics que prohibeixin l'enviament d'armes i que impedeixin als jihadistes viatjar a Síria. Que ens ajudin a reconstruir el nostre país perquè així puguem interpretar de nou la nostra pròpia Oda a l'alegria.»

Escollat a Ràdio Estel

Ignasi Miranda

Coordinador d'Informatius

Raimon i Lampedusa

Raimon era protagonista el 17 de març a l'entrevista d'actualitat, a les 9, en directe amb Mercè Raga. El cantautor de Xàtiva, que tanca enguany 55 anys de trajectòria als seus 76 d'edat i amb 50 discos publicats, explicava que es retira perquè necessita «certa tranquil·litat i poc soroll». Al maig, farà 12 actuacions al Palau de la Música de Barcelona, ciutat que representa molt per a ell, i Ràdio Estel li retrà homenatge oferint una cançó seva cada dia a partir de l'1 de maig, fins a 55. Sobre l'actualitat política catalana, Raimon aclaria que «un Estat és una cosa molt més complicada que el somni d'independència». També assegurava que «hi ha moltes derivacions del franquisme, perquè el Generalísimo va morir al llit, i això encara pesa».

D'altra banda, el 19 de març a les 17.30, oferíem un resum especial de la celebració, en presència de la Creu de Lampedusa, que va acollir la basílica de la Sagrada Família el dia 5, presidida per l'arquebisbe Joan Josep Omella. Es van recollir els colpidors testimonis i un resum de l'homilia.

Editorial

Mètode Mallon

El Simposi Internacional Reforma i Reformes en l'Església, organitzat per l'Ateneu Sant Pacià, va dedicar quatre sessions a la conversió pastoral de les parròquies, el ponent de les quals fou el P. James Mallon, sacerdot catòlic, pastor de la parròquia Saint Benedict (Nova Escòcia, Canadà). Pot sorprendre que en un congrés es dediqui tanta atenció a una sola proposta o línia pastoral, però va quedar palès que el P. Mallon ja té tot un públic fidel, especialment entre el clergat jove català. I algunes diòcesis i parròquies usen com a eina pastoral el seu llibre *Una renovación Divina. De una parroquia de mantenimiento a una parroquia misionera* (BAC, 2016). Mallon ha promogut també el programa evangelitzador anomenat «Cursos Alpha», nascut a finals dels anys 70 en l'església anglicana de Holy Trinity Brompton a Londres que a partir de 1991 es va estendre a anglicans protestants i catòlics de 171 països: en 10 sopars amb xerrades-debat i

uns dies de convivència s'anuncia el *kerygma* de forma innovadora. El P. Mallon, amb un estil molt nord-americà i amb evidents tècniques de comunicació, va fer una agosarada diagnosi de la situació de les parròquies i va oferir unes concrecions pastorals per a la seva renovació, insistint en la identitat i el lideratge pastoral i donant pautes per construir comunitats de deixebles missioners en línia amb la Conferència General del Celam a Aparecida (Brasil).

L'any 1975, l'acreditat historiador colombià German Arciniegas, va publicar *América en Europa*, un assaig per posar en relleu les influències i les aportacions americanes al pensament europeu. Una influència que avui es fa present també en la pastoral. Però la recepció de tota iniciativa eclesial ha d'encarnar-se en cada església local amb un delicat procés d'inculturació. Avui l'Església catòlica té un Papa argentí que, per cert, no parla ja de nova evangelització com els seus predecessors immediats, sinó d'Església en sortida, amb un gran sentit

d'escolta, de proximitat i amb voluntat d'esdevenir hospital de campanya per a ferits en el cos i en l'esperit. Ningú no té una vareta màgica per revitalitzar el catolicisme. La recepció de noves formes, per atractives que puguin semblar, s'ha de fer en comunió amb els bisbes i en congruència amb els plans pastorals de cada lloc. L'elaboració d'aquests plans —en el cas, per exemple, de Barcelona— requereix un acurat i llarg procés de discerniment i un diàleg sinodal entre tots els agents pastorals, també entre els capellans de les diverses generacions. Esdevenir deixebles és un procés llarg que requereix un acompanyament proper. I molts que en d'altre temps foren catòlics compromesos, avui es troben mancats d'interlocutors i d'acompanyants eclesials. En el proper número de *Catalunya Cristiana* us oferirem una entrevista a fons amb el P. James Mallon, a qui cal felicitar pel seu coratge. Les seves propostes d'un cristianisme de presència, però, s'han d'harmonitzar amb les d'un cristianisme de mediació. No fos que volent defugir la imatge d'una Església com a club de selectes, caiguéssim en un altre tipus d'exclusivitat: la d'un cristianisme sord al batec del món.

La redacció us proposa

Reelecció del cardenal Ricardo Blázquez

Al capdavant de la Conferència Episcopal Espanyola
P 11

Reptes laicals en el segle XXI

Segons Anna Almuni, són l'audàcia i la lucidesa
P 14

Creix el percentatge a favor de l'Església catòlica

Són dades de la declaració de la Renda del 2016
P 12

La llibertat d'expressió i religiosa, a debat

Articles dels periodistes Daniel Arasa i Llúcia Oliva
P 22

Un nou llindar

Sebastià Taltavull
Anglada

Bisbe auxiliar de Barcelona
Administrador apostòlic de Mallorca

Camineu mentre teniu llum

Busquem la llum, busquem la pau, busquem Déu... Som molts els qui estem en aquesta sinfonia de sincera i humil recerca. De forma explícita i implícita. El secret és Jesús, però, què fer per estar amb ell? Ho dic per respondre una pregunta que la gent sovint ens fa amb un cert neguit, el de no saber pregar. Cal omplir el buit que experimentem quan el referent de la pregària, del diàleg amb Jesús, no té cabuda en la nostra franja horària. Vet aquí una proposta d'actituds:

La *primera* té a veure amb la consciència de la nostra pròpia feblesa, com la recull Pere amb aquella expressió davant Jesús reconeixent-se pecador: «Aparta't de mi, Senyor, que som un pecador» (Lc 5,8). Jesús l'accepta així i li confia molt! La *segona* és la confiança. Per part de Jesús hi ha una invitació positiva que marcarà definitivament la vocació apostòlica de confirmar els germans en la fe: «No tinguis por. D'ara endavant seràs pescador d'homes» (Lc 5,10). Ho van deixar tot i el van seguir.

La *tercera* actitud és feta d'humilitat, de silenci, d'adoració, de reconeixement de les pròpies incapacitats, actitud teològica fins i tot important des del punt de vista psicològic perquè ens col·loca d'una manera receptiva i tranquil·la, sempre més capaç per rebre que no per sentir-se autosuficient. Podem seguir amb la voluntat d'assumir les característiques fonamentals de la pregària, com són «saber escoltar», «aprendre a fer silenci interior», «deixar-se conduir», «deixar-se seduir». Davant d'això, em pregunto: què feia i com ho feia Jesús en aquelles llargues nits que passava en oració, deixant-ho tot i tots, ben a soles? El deixeble missioner ho haurà d'aprendre i fer ben igual.

Finalment, l'actitud que manté el goig de donar temps a Déu. La impaciència en la pregària sempre crea situacions d'angoixa, crema etapes necessàries de creixement i dificulta la serenitat amb què s'ha de viure la fe. Per això, cal viure el que és «estar amb Ell», gaudint d'aquesta proximitat que, sens dubte, és positivament contagiosa i transportable.

L'escola concertada, moneda de canvi

El debat ideològic, la crisi econòmica i la demogràfica preocupen el sector

Carme Munté

En ple període de preinscripcions per al curs 2017-2018 torna a aflorar un discurs social i polític contrari al manteniment dels concerts per als centres de titularitat privada. És el cas de les escoles cristianes: 403 centres arreu de Catalunya on estudien 264.000 alumnes dels diferents nivells i etapes del sistema educatiu. Es tracta del 26% de l'alumnat català.

Davant d'aquest fet, la Fundació Escola Cristiana de Catalunya ha fet arribar una carta als pares i mares en què els demana suport davant d'un «debat que intenta acumular justificacions per desacreditar l'escola concertada». En un article publicat a *Catalunya Cristiana* el 12 de març, el P. Enric Puig, secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, alertava que «el model educatiu que recull la Llei d'Educació de Catalunya, aprovada al Parlament l'any 2009 per una àmplia majoria parlamentària, està amenaçat».

El salesià Francesc Riu va ser durant 25 anys secretari general del Consell de l'Escola Cristiana de Catalunya (fundació des del 2004) i reconeix que els problemes de l'escola concertada «més aviat han augmentat amb els anys». «Alguns sectors socials no han entès que la llibertat d'ensenyament és una exigència democràtica, i que aquesta llibertat no solament cal respectar-la sinó també fomentar-la.» «Les famílies», afegeix, «no poden ser discriminades pel fet d'exercir el dret d'escollir lliurement l'escola on desitgen educar els fills».

I la pedagoga Anna Ramis, professora de la Facultat de Ciències de l'Educació Blanquerna (Universitat Ramon Llull), subscriu que es tracta d'un debat cíclic que, a més, es mou entre tòpics: «Moltes persones i institucions que voldrien veure totes les escoles cristianes tancades tenen un discurs basat en tòpics i idees molt antigues.» És més: «Sovint, quan es critica l'escola concertada, només es critica la cristiana. El vincle que fan amb el nacionalcatolicisme és un llast que encara trigarem a treure'ns del damunt.» La realitat, segons constata Ramis, és que «força escoles cristianes a Catalunya van empenyar el traspàs del franquisme a la democràcia i han donat un fort impuls a l'escola catalana».

Les escoles cristianes, moltes de les quals més que centenàries, responen a la tradició catalana d'impulsar amb diners privats institucions de caràcter públic que donaven resposta a necessitats no cobertes. «És un fet històric que en aquest moment ens ofereix un gran ventall de possibilitats educatives», reconeix Anna Ramis. «Aquest fet històric ens ha donat un present que l'hem de preservar perquè és una possibilitat de més diversitat i llibertat, i això jo diria que és bo per a qualsevol tipus de societat.»

«La coexistència de centres escolars

Col·legi Sagrada Família de Girona, de les Religioses de Sant Josep.

públics i privats és una exigència del principi de llibertat d'ensenyament i del dret fonamental dels pares a decidir el tipus d'educació i el centre escolar que desitgen per als fills, allà on la diversitat d'escoles sigui possible», recorda el salesià Francesc Riu. «Correspon als poders públics garantir als ciutadans l'exercici d'aquest dret fonamental, evitant tot tipus de discriminació.»

«El discurs anticoncertada s'ha accentuat»

Miquel Mateo és secretari general adjunt i responsable de l'assessoria jurídica de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya. Coincideix a dir que el discurs contrari a l'escola concertada revifa cíclicament. «Hi ha moments

Francesc Riu
«Alguns sectors socials no han entès que la llibertat d'ensenyament és una exigència democràtica»

Miquel Mateo
«L'administració destina menys de la meitat dels recursos a una plaça concertada que a una de pública»

d'equilibri però davant de determinades crisis aflora amb més intensitat.» La confluència de la crisi econòmica i de la crisi demogràfica afecta el conjunt de l'àmbit educatiu però ha posat contra les cordes l'escola concertada.

«El discurs anticoncertada s'ha accentuat, ens sentim atacats injustament», reconeix Miquel Mateo. I posa exemples concrets: «Les forces polítiques del Parlament de Catalunya que van impulsar la Iniciativa Legislativa Popular a favor de suprimir l'escola concertada en deu anys, tot i que no va prosperar, continuament fan propostions de llei en aquest sentit.» A peu de carrer, cal sumar-hi els moviments socials partidaris de l'escola pública com a únic agent educador del país.

Però l'estira i arronsa entre la CUP i Junts pel Sí per aprovar els pressupostos 2017 ha portat l'escola cristiana a sentir-se moneda de canvi. «Per apaivagar les crítiques d'algun sector, el Departament d'Ensenyament ha optat per incrementar els recursos de l'escola pública i congelar-los en el cas de la concertada», afirma Miquel Mateo. «Al darrere deu haver-hi alguna intencionalitat política perquè, si no, no s'explica que l'increment pressupostari no s'hagi donat també en el cas de l'escola concertada.»

En aquest sentit, Miquel Mateo esmenta la partida pressupostària que va fer possible l'acord amb la CUP: la dotació de 5.511 nous professors per a l'escola pública i cap per a la concertada. «La Llei d'Educació de Catalunya estipula que les condicions del professorat de la concertada i de la pública han de tendir a equiparar-se, i això no està passant», lamenta el secretari

Alumnes amb Necessitats Educatives Especials i Específiques

Segons dades del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, corresponents al curs 2015-2016, un 3,7% de l'alumnat de l'escola concertada té Necessitats Educatives Especials i Específiques. El percentatge és del 4,5% en el cas de l'escola pública.

Amb tot, segons Miquel Mateo, secretari general adjunt de la Fundació Escola Cristiana, en el cas de les escoles concertades hi ha un 20-30% d'alumnes que no compten amb el corresponent dictamen de l'EAP (Equip d'Assessorament i Orientació Psicopedagògica). «Les escoles cristianes no són elitistes en absolut», afirma Mateo.

Del total d'alumnes que es troben en situació social desfavorida, un 25,1% està escolaritzat a l'escola concertada, un percentatge que està en la línia de la xifra d'alumnes que estudien en centres concertats (32,6%).

general adjunt de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya. I recorda que «l'escola concertada no és subsidiària de la pública».

«La discriminació entre els mestres i professors de l'escola pública i els de la concertada és salarial, d'horari i de plantilla», afirma Anna Ramis. «Haver passat unes oposicions dona dret a cobrar més i a tenir menys dedicació per una mateixa feina? Jo diria que no.»

«L'exercici del dret d'elecció d'escola només pot ser viable si els centres escolars privats que reuneixen les condicions legalment establertes són degudament finançats amb fons públics», recorda el P. Francesc Riu. L'aplicació d'aquest principi va ser regulat l'any 1985 amb l'aprovació de la Llei Orgànica del Dret a l'Educació, encara vigent. «A Catalunya, el finançament dels centres concertats mai no ha estat suficient per garantir la gratuïtat de l'ensenyament», afegeix. «Per això, els ciutadans que lliurement opten per una escola privada concertada estan en inferioritat de condicions respecte dels que freqüenten les escoles de titularitat pública, que poden ser totalment gratuïtes».

Finançament de l'escola concertada

En una entrevista al diari *Segre* del 5 de febrer, la consellera d'Ensenyament, Meritxell Ruiz, reconeixia que la Generalitat de Catalunya no cobreix el cent per cent de les despeses d'escolarització de les escoles concertades. «El que hem d'intentar és tenir més recursos perquè l'escolarització sigui gratuïta per a tothom», deia la consellera.

«Són declaracions d'una profunda intensitat, perquè per primera vegada a la història de la posada en marxa dels concerts, l'any 1985, una consellera d'Ensenyament reconeix que el concert no cobreix el cent per cent de la despesa», afirma Miquel Mateo. «Les administracions incompleixen el mandat constitucional i legal segons el qual el segon cicle d'educació infantil, la Primària i l'ESO han de ser gratuïts per a tothom.»

Segons dades del curs 2015-2016, fetes públiques pel Ministeri d'Educació el desembre del 2016, la despesa pública per estudiant a l'escola pública és de 6.940 euros i de 2.900 per a la concertada. «L'administració destina menys de la meitat dels recursos a una plaça concertada que a una de pública», afirma Miquel Mateo, «això és una severa discriminació». Per això, com reconeixia la mateixa consellera Meritxell Ruiz, les escoles concertades han de cobrar quotes a les famílies.

«Si es perceben quotes és simplement per mantenir el projecte», diu Miquel Mateo, que xifra en un 30-40% la despesa real dels centres que no compta amb finançament públic. «Nosaltres no voldríem que això passés, els pares no haurien de col·laborar d'aquesta manera tan necessària.» I

Escola Pia Sant Antoni de Barcelona.

Militància cristiana a favor de l'escola pública

Paqui Sánchez és de Badalona i membre de l'ACO, l'Acció Catòlica Obrera. En el seu cas, l'opció cristiana l'ha portat a militar a favor de l'escola pública. És professora de l'Institut Manuel Vázquez Montalbán de Sant Adrià de Besòs i la seva filla sempre ha estudiat en centres públics. Actualment ho fa a l'Institut Julià Minguell de Badalona. «Hem d'evitar que els centres públics de barris més desfavorits esdevinguin guetos i una manera de fer-ho és portant-hi els nostres fills», explica Paqui Sánchez.

«Des del meu compromís cristià, treballo cada dia a favor dels nois i noies que estudien al meu institut. Per tant, no tindria sentit que no hagués portat la meua filla en un centre públic.»

Reconeix que en un mateix barri obrer no hi ha gaire diferència d'alumnat de la pública i la concertada, però sí que la quota que cal abonar en el cas de la concertada marca una frontera. Pel que fa al finançament amb diners públics de les escoles privades, critica el concert d'alguns batxillerats, ja que és un cicle no obligatori. «Als centres públics tenim moltes mancances i calen més recursos», conclou.

Anna Ramis

«No és just encarar la crisi amb una única mirada en el sentit que les concertades siguin les primeres de suprimir grups»

nòmics». «De la mateixa manera que hi ha tres tipologies de centre segons la seva complexitat, potser també hi hauria d'haver diferents tipus de concert segons el tipus de complexitat dels centres.» D'aquesta manera, segons Ramis, totes les escoles tindrien les mateixes condicions com a punt de partida. I en un segon nivell, es podria atendre la diversitat pel que fa a la tipologia de centres, grau de dificultat, el lloc on es troben i la qualitat docent de l'equip.

Crisi demogràfica i pèrdua d'unitats

A Catalunya, un total de 66.888 alumnes es van preinscriure a P3 el curs 2016-2017. En relació amb el curs anterior va suposar una pèrdua d'alumnat del 5,5% en el cas de l'escola pública i del 5,2% en la concertada. La diferència la marca Barcelona ciutat, on hi va haver una pèrdua del 4,7% de l'alumnat de l'escola concertada i un

increment de l'1,4% de la pública. La davallada en el nombre d'alumnes de P3 el curs 2017-2018 es preveu del 10%.

La crisi demogràfica (70.450 naixements el 2015) marca un repte per al sistema educatiu català. Per a l'escola cristiana perdre un concert (si la ràtio no arriba als 20 alumnes a Infantil i Primària) «té una repercussió immediata econòmicament parlant», expressa Miquel Mateo. «Si l'escola pública perd un grup, el professorat es resitua i continua tenint el finançament necessari per funcionar, mentre que en el cas de la concertada s'ha d'indemnitzar o amortitzar el cost del professor alhora que es deixen de percebre uns imports per la unitat perduda». «Reubicar el professorat és fàcil en el cas de l'escola pública i molt complicat per a la concertada», afirma Anna Ramis. I alerta: «No és just encarar la crisi amb una única mirada en el sentit que les concertades siguin les primeres de suprimir grups. La mirada ha de ser que tanquin les escoles que perden la confiança de la societat, dels pares, siguin públiques o concertades.»

Sobretot en el cas de les escoles d'una sola línia, la pèrdua d'unitats de P3 és un autèntic handicap. Arreu de Catalunya, en els darrers anys, s'han tancat una vintena de línies de P3. Els darrers quatre cursos s'ha donat un accent d'unitats tancades, tot i que algunes s'han recuperat.

Dins de la mateixa escola cristiana cal unir esforços i establir llaços i convenis de col·laboració, de manera que en determinades poblacions 2-3 realitats diferents s'uneixin per oferir un mateix projecte educatiu.

«De les debilitats n'hem de fer una fortalesa», subscriu Miquel Mateo, «o ens en sortim junts, o no ens en sortirem». I conclou: «La unió de forces és necessària però cal diàleg, generositat mútua i el convenciment que entre tots hem de tirar endavant el missatge de l'Evangeli.»

«L'educació no pot ser una arma política»

Meritxell Ruiz, consellera d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya

C.M.

El Servei d'Educació de Catalunya està constituït per una xarxa plural de centres educatius de titularitat pública i de titularitat privada. És una convivència per necessitat o per convicció?

Catalunya té una trajectòria educativa centenària de centres d'iniciativa social que han estat garantia d'educació avançada per a molta gent. Per exemple, quan els poders públics no facilitaven educació o durant la fosca dictadura en contraposició a la *escuela nacional*. Per tant, és part important de la nostra història i així ho va recollir la Llei d'Educació de Catalunya (LEC), que estableix que el Servei d'Educació el formen una xarxa de centres públics i concertats que garanteix a totes les persones l'accés a una educació de qualitat i en condicions d'igualtat.

Què s'estalvia l'erari públic pel fet de coexistir amb l'escola concertada?

Com que no disposem de tots els recursos públics que generem, el Govern no pot finançar a les famílies tot el que costa l'escolarització dels seus fills i filles a les escoles concertades. Tanmateix, no ha de ser una qüestió d'estalvi sinó de model de país: un país on la iniciativa social pugui participar i prestar serveis públics en educació, sanitat o atenció social.

El Departament d'Ensenyament té entre els seus plans de futur finançar el 100% de la plaça a l'escola concertada?

La mateixa Llei d'Educació estableix que tot l'alumnat en edat d'escolarització obligatòria té el dret a la gratuïtat de l'ensenyament així com de la progressiva equiparació de les condicions laborals dels docents de la concertada. A curt termini, a mesura que anem disposant de més recursos públics, la nostra prioritat és destinar-los als centres amb més complexitat, per tal de donar més a qui més ho necessita.

L'escola concertada ha fet arribar una carta als pares i mares en què afirma que el model educatiu que recull la Llei d'Educació de Catalunya està amenaçat. Hi està d'acord? Entén la seva preocupació?

El Govern té en el seu programa de legislatura el desplegament de la Llei d'Educació i això és el que el Departament d'Ensenyament està fent. Per tant, el model no està en perill. De totes maneres, l'arc parlamentari ha canviat molt i sí que ara hi ha diversos grups polítics que defensen que tota l'escola ha de ser única i que l'escola concertada ha de desaparèixer, entre d'altres aspectes. Però de moment, no són majoria per canviar-ho. Seria bo tenir en compte que una llei de gran consens ha de tenir continuïtat en el temps per poder avançar en la qualitat del sistema educatiu, com està passant a Catalunya. El desenvolupament d'aquesta llei i la gran feina dels docents han fet que el fracàs i l'aban-

donament escolars s'hagin reduït molt i això ha beneficiat els alumnes amb més necessitats.

L'escola concertada té por d'evolucionar moneda de canvi en els pressupostos 2017. Què els diria?

La llei de pressupostos determina on dediquem els recursos i en què els prioritzem. La llei de pressupostos no canvia la llei d'educació, sinó que la reforça: enguany hi haurà un increment molt important de recursos en educació. Per això totes les famílies han d'estar ben tranquil·les i seguir implicant-se en el procés educatiu dels seus fills.

La crítica a l'escola concertada és força cíclica al nostre país. Què caldria per donar per tancat l'etern debat?

Mentre l'educació es vulgui fer més amb la ideologia que amb la pedagogia, passarà com a l'Estat espanyol; cada canvi de Govern ha suposat un canvi de llei. I això només ha portat inestabilitat al sistema. L'educació no pot ser una arma política. Els responsables de les polítiques educatives ens hem de preguntar conjuntament amb els docents com podem millorar l'aprenentatge de cada alumne, com garantir l'èxit educatiu de tothom, com educar ciutadans responsables i ètics (com explicava en Xavier Melgarejo), en definitiva, com transformem l'educació per donar resposta als reptes educatius i socials. I fer-ho per a totes les escoles del servei d'educació, per a les públiques i les concertades i sobretot, per a l'alumnat en risc d'exclusió que és per a qui més sentit té l'educació. Hem de seguir treballant perquè totes les escoles siguin de gran qualitat i que les famílies puguin triar lliurement d'acord amb els seus models educatius.

El 2016 el Síndic de Greuges va presentar l'informe La segregació escolar a Catalunya: la gestió del

«Com que no disposem de tots els recursos públics que generem, el Govern no pot finançar tot el que costa l'escolarització a les escoles concertades»

«L'arc parlamentari ha canviat molt i sí que ara hi ha diversos grups polítics que defensen que l'escola concertada ha de desaparèixer»

«Hem de seguir treballant perquè totes les escoles siguin de gran qualitat i que les famílies puguin triar lliurement d'acord amb els seus models educatius»

procés d'admissió d'alumnat. Què s'ha fet per revertir la situació?

Amb el Síndic hem analitzat la situació conjuntament i s'ha creat un grup de treball amb la comunitat educativa per arribar a acords. Per part nostra, en aquest proper procés intensificarem alguns instruments per millorar la distribució equitativa de l'alumnat amb necessitats. Cal ésser conscient que aquest no és un fenomen exclusivament educatiu i necessita la implicació de diferents institucions. Hem signat

també un acord amb les entitats municipalistes amb aquest objectiu i ara estem treballant les mesures a cada municipi. El mateix informe exposa que hi ha municipis on hi ha un bon equilibri i altres no.

Quina és l'aportació específica de l'escola cristiana al panorama educatiu català?

A Catalunya, com els deia, tenim una gran tradició educativa per part de la iniciativa social. Segles enrere, quan l'educació només era assequible pels rics, diverses entitats religioses van crear escoles a Catalunya per donar educació als infants sense recursos. O escoles que durant la dictadura van mantenir els valors i la llengua catalanes i van ajudar a construir l'escola catalana un cop recuperada la democràcia. Actualment, formen part del servei d'educació de Catalunya, escolaritzen milers d'alumnes, també en zones de complexitat social i aporten diversitat i pluralitat al sistema amb el seu caràcter propi i el tarannà de cada centre.

Vostè va participar en la presentació del document al Parlament de Catalunya El fet religiós en la Catalunya del futur. Està d'acord amb el document?

És del tot oportú i necessari que en el debat sobre el país que volem hagi sorgit aquest document signat per diferents confessions i entitats religioses, ja que sovint sentim moltes veus menyspreant el fet religiós. La llibertat religiosa és un dret humà reconegut i en un futur Estat català s'hauria de garantir alhora tant una neutralitat religiosa per part de les institucions públiques com un reconeixement del dret individual i col·lectiu a l'expressió religiosa i una equitativa cooperació amb les confessions en allò que sigui construcció del bé comú, valorant així mateix l'aportació que el cristianisme ha tingut en la configuració de Catalunya.

El Papa viatjarà a Egipte a l'abril

Accepta la invitació del president Al-Sisi, del patriarca Tauadros II i del gran imam d'Al-Azhar

Agències
El Caire

«Som feliços perquè el Papa ve a visitar-nos. Sabíem que tenia aquesta intenció, però no en sabíem la data.» És el primer comentari del P. Rafic Greiche, portaveu de l'Església catòlica egípcia, en saber la notícia difosa per la sala de premsa vaticana: el Papa anirà al Caire del 28 al 29 d'abril.

El director de l'oficina de premsa del Vaticà, Greg Burke, va confirmar que Francesc «va acollir la invitació del president de la República, Al-Sisi, dels bisbes de l'Església catòlica, del patriarca Tauadros II i del gran imam de la mesquita d'Al-Azhar, Cheikh Ahmed Mohame el-Tayyib». «De fet», ha assegurat el P. Greiche, «a Egipte l'espera tothom».

Aquesta visita serà com un banc de proves sobre el nivell de seguretat i pacificació de la situació del país, sacsejat les darreres setmanes per atemptats i violència. Aquest viatge tindrà un fort contingut ecumènic i interreligiós. Ecumènic, per les relacions amb l'Església copta ortodoxa, la comunitat cristiana més gran del Pròxim Orient. I interreligiós, pel diàleg amb els musulmans en un moment en què diferents interessos polítics intenten sembrar odi entre musulmans i cristians.

«El Papa ve a confortar la comunitat més nombrosa dels cristians d'Orient», ha assenyalat el P. Greiche, «i a donar-nos suport en la convivència amb els musulmans. La seva vinguda serà també una manera d'honorar els màrtirs cristians, assassinats a causa de la fe».

Cristians còptes.

P. GREICHE

«La seva vinguda serà una manera d'honorar els màrtirs cristians»

El darrer Pontífex que va visitar Egipte va ser Joan Pau II, que va acudir al Caire en el marc del pelegrinatge jubilar a Terra Santa l'any 2000.

D'altra banda, el president del Líban, Michel Aoun, ha explicat que «el Líban de la coexistència ocupa un lloc especial al cor del papa Francesc, que respondrà la invitació de visitar el país dels cedres». Així ho va tuitejar en el seu compte el president libanès després de l'audiència oficial que va mantenir el 16 de març amb el papa Francesc. El Pontífex va agrair el suport del Líban envers els refugiats sirians.

Tres Pontífexs han visitat el Líban: Pau VI el 1964, Joan Pau II el 1997 i Benet XVI el 2012.

Condol per la mort del cardenal Vlk

R.V. / Ciutat del Vaticà

«Elevo oracions a Déu perquè concedeixi el descans etern a aquest zelós i generós pastor i m'uneixo espiritualment als fidels de la comunitat diocesana on va exercir amb diligència el ministeri episcopal.» Amb aquestes paraules el papa Francesc lamenta la mort del cardenal

Miloslav Vlk, arquebisbe emèrit de Praga. El Pontífex recorda la fidelitat tenaç a Crist del cardenal Vlk, malgrat «les privacions i persecucions contra l'Església» i en destaca «la fecunda i múltiple activitat apostòlica, animada pel desig de testimoniar a tothom l'alegria de l'Evangeli, promovent una autèntica renovació eclesial fidel».

Vetlla de perdó i pregària

Daniel Ibáñez

R.V. / Ciutat del Vaticà

El divendres 17 de març el Papa va presidir la celebració penitencial amb el ritu de la Reconciliació: la confessió i absolució individual a la basílica de Sant Pere. Primer es va confessar ell mateix i després va confessar tres homes i quatre dones, tots laics. Francesc va insistir en diverses ocasions en la importància de la confessió com a

renovació espiritual per enfortir la fe i seguir avançant en el camí de la vida cristiana. Al matí, va rebre els participants en un curs promogut per la Penitenciera Apostòlica i va donar tres consells als confessors: «Us desitjo que sigueu bons confessors: immersos en la relació amb Crist, capaços de discerniment en l'Esperit Sant i disposats a aprofitar l'oportunitat per evangelitzar.»

Església en sortida

L'Evangeli a la butxaca

Josep Maria Massana

El papa Francesc, en les seves homilies i al·locucions, repeteix sovint que Jesús es fa present en la Paraula de Déu i ens parla, sobretot en l'Evangeli. Ens hi hem d'apropar amb el cor obert de les benaurances i amb humilitat.

Aquesta reflexió ens anima a escurçar la distància i a deixar-nos tocar i interpel·lar, dia i nit, per la Paraula.

Horaci, en la seva obra pedagògica *Epístola als Pisons*, els diu: «Heu d'estudiar les obres gregues amb mà diürna i nocturna.» Anima aquests nois a deixar-se formar pels grans models de la literatura grega. Però aquí es tracta d'un model molt més gran: els evangelis.

La carta als Hebreus comença així: «En altres temps Déu ens parlava mitjançant els profetes, i ara, en els darrers temps, ho fa per mitjà del Fill.» La Paraula de Déu és Jesús mateix.

El Papa sovint dona un consell no gaire difícil de complir i ben barat: que portem un exemplar dels Evangelis a la butxaca, a la bossa, a la motxilla; així, en un moment donat, podem «trobar» Jesús, que ens parla per la Paraula.

Amb aquest mètode tan fàcil i barat (què val un llibret dels Evangelis?) ens podem posar diàriament en contacte amb Ell.

Si portem l'evangeli i en llegim cada dia un passatge amb humilitat, senzillesa i esperit de fe, aquest contacte amb la Paraula ens anirà modelant i transformant per dins, perquè «la Paraula de Déu és viva i eficaç i més tallant que cap espasa de dos talls i penetra fins a la divisió de l'ànima i de l'esperit» (He 4,12). Som-hi, doncs!

Barcelona

Quatre nous servidors de l'Església

Coincidint amb Sant Josep, la Sagrada Família acull l'ordenació diaconal de quatre joves

Joan Piñol

Barcelona

Fotos: Pep Daudé / Sagrada Família

Més de quatre mil persones congregades a la Sagrada Família van pregar les lletanies dels sants mentre l'Esperit Sant davallava sobre els quatre joves que romanien prostrats al terra davant l'altar. La llarga corrua de sants i santes van anar desfilant mentre en Pere, l'Iñaki, el Josep i l'Alberto eren allà estirats. Després ja va venir la pregària d'ordenació pronunciada per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, seguida de la imposició de l'estola i la dalmàtica com a signes visibles del seu diaconat, el lliurament del llibre dels Evangelis i, finalment, l'abraçada de pau per part del bisbe i els diaques presents.

La litúrgia del dia era la del tercer diumenge de Quaresma amb el diàleg entre la samaritana i Jesús al pou de Sicar, però també coincidia amb el 19 de març, Sant Josep. En el dia del patró de l'Església i protector dels seminaristes, l'arxidiòcesi celebrava amb joia l'ordenació d'aquests quatre joves en el seu camí vers el sacerdoti. La protecció del sant de Natzaret es va manifestar a través de la clàssica processó pels carrers de Barcelona, que va acabar al temple expiatori, un itinerari amb música i pregària organitzat pels Joves de Sant Josep que va començar l'any 2012 i que ja s'ha consolidat com una cita obligada el dia del patró dels pares, de l'Església i dels seminaris.

Enmig de la comunitat

L'enorme gentada present aplegava familiars i amics dels nous diaques però també feligresos de les seves parròquies i catòlics de tot Barcelona. Amb tanta gent congregada no era estrany que l'arquebisbe els encoratgés: «No tingueu por, el Poble de Déu us acompanya amb la seva estima i la seva oració.»

Durant l'homilia, l'arquebisbe va destacar els cinc pilars sobre els quals cal fonamentar la vida del diaca però també la del sacerdot: el servei, l'amor universal, la pregària, l'obediència i l'amor als pobres. «A partir d'ara, ni tan sols el temps és vostre, tot allò vostre ho heu de gastar i desgastar pels germans», va explicar Omella que va admetre que aquest «és un camí preciós però també dur». L'arquebisbe també va encarar la qüestió del celibat: «Esteu cridats a l'amor universal, a deixar els amors concrets per un amor més gran, el celibat no és castració sinó canalitzar aquest amor.» Tota aquesta vida d'entrega s'ha de construir sobre la pregària, «passar hores amb Ell», i resar amb la litúrgia de les hores que va definir com la «nineta dels ulls de qualsevol consagrat». Aquesta vida d'entrega, d'amor universal i d'oració va encaminada al compromís amb els

Els quatre ordenats, de esquerra a dreta: Iñaki Marro, Josep Roca, Alberto Moreno-Palancas i Pere Alavedra.

Entrada de la imatge de Sant Josep a la Sagrada Família després de la processó organitzada pels Joves de Sant Josep.

MONS. JOAN JOSEP OMELLA

«No tingueu por, el Poble de Déu us acompanya amb la seva estima i la seva oració»

pobres: «Els vostres tresors, les vostres benaurances i el vostre neguit han de ser la Paraula de Déu, l'Eucaristia i els pobres.»

Els quatre ordenats tenen en comú la seva joventut. El més gran té 30

anys, el més jove 26 i els altres dos 29. Entre ells hi ha diversitat d'estudis civils previs a entrar al Seminari. Josep Roca va estudiar Magisteri, Pere Alavedra Econòmiques, Alberto Moreno-Palancas Empresarials i Iñaki Marro Traducció i Interpretació. També provenen de diferents parròquies i poblacions: Terrassa, Sabadell, l'Hospitalet de Llobregat i Badalona. Actualment estan destinats en l'etapa pastoral, ara ja com a diaques, a diverses parròquies: Sant Vicenç de Sarrià (Pere Alavedra), Sant Mateu i Sant Rafael (Josep Roca), Sant Cristòfol de Premià de Mar (Iñaki Marro) i Sant Josep a Badalona (Alberto Moreno-Palancas). Si Déu vol, els quatre rebran l'ordenació sacerdotal abans d'acabar aquest 2017 després d'un mínim de sis mesos com a diaques. Després de quasi set anys de formació

al Seminari ja han rebut el primer pas vers l'anhelat sacerdoti.

Agraïment i pregària

Quan va acabar la cerimònia, va prendre la paraula el ja diaca Iñaki Marro per agrair, en nom dels seus companys i seu, l'alegre i nombrosa presència de fidels. «Ens animeu a perseverar fins al final i també és una clara constatació que Jesús ja ens està donant "el cent per u", el Senyor ens ha concedit una nova família, uns nous pares i mares que sou tots vosaltres», va dir. En aquest sentit, els nous diaques es van encomanar a la pregària de tota l'Església: «Pregueu perquè no ens separem del pou de Sicar, que sapiguem fer baixar del Cel l'aigua viva que és l'Esperit Sant.»

Mons. Omella va recordar als joves ordenats que «és Déu qui us crida i qui us ha triat, vosaltres contesteu amb aquest "soc aquí, envieu-me"». L'arquebisbe els va encoratjar a renovar cada dia la seva disponibilitat i la seva entrega recordant que «Déu tria el feble perquè sigui sobrehumà, el petit perquè sigui el més gran, perquè la seva força es manifesta en la feblesa». A la basílica s'hi respirava un ambient de força, de companyia de tota la comunitat cristiana amb aquests joves que han dit sí. Com va expressar Marro en el seu agraïment, la Sagrada Família es va convertir «en l'avantsala del Cel» i aquests joves que han iniciat un nou estat de vida van experimentar el davallament de l'Esperit Sant sobre ells. Tal com diu la litúrgia de l'ordenació en el moment d'entregar l'Evangelí als nous diaques: «Que Crist mateix dugui a terme aquesta obra bona que ell ha començat en tu.»

Nou superior general per als Fills de la Sagrada Família

La congregació fundada pel català sant Josep Manyanet se centra en l'educació a través d'escoles i la pastoral familiar

Joan Piñol
Redacció

En un dels pinacles de la basílica de la Sagrada Família, entre moltes estàtues de sants i santes, hi ha l'efígie d'un prevere que va inspirar Antoni Gaudí per construir el temple expiatori. Es tracta del trempolí sant Josep Manyanet (1833-1901), fundador de la congregació dels Fills de la Sagrada Família, que va celebrar el seu capítol general entre el 27 de desembre i el 9 de gener passats a Medellín (Colòmbia), sota el lema «Amb Natzalet som família i caminem junts amb les famílies». De resultes de la trobada dels 31 pares capitulars, es va escollir el nou govern de la congregació encapçalat pel nou superior general, el pare Lluís Picazo (Barcelona, 1946), que pren el relleu del pare Jesús Díaz (Serradilla, 1960) que ha estat al càrrec un mandat de sis anys.

Pastoral educativa

La congregació fundada per sant Josep Manyanet es dedica, principalment, a l'educació i al treball pastoral a les escoles, inspirats pel lema del seu sant fundador: «Fer de cada llar un Natzalet.» Actualment, els Fills de la Sagrada Família compten amb més d'un centenar de sacerdots amb vots perpetus presents en nou països, amb una mitjana d'edat de 60 anys. Atenen 14 col·legis, 21 parròquies i 7 cases de formació.

El nou superior general és fill del barri de Sant Andreu de Barcelona i va néixer al costat de l'escola fundada en aquest barri per sant Josep Manyanet. «A l'ombra de la capelleta on està enterrat el pare Manyanet va créixer la meua vocació religiosa i els Fills de la Sagrada Família van ser els meus educadors i la meua segona família», explica el pare Picazo. Amb posterioritat, aquest andreuenc va ser enviat als Estats Units on ha estat molts anys com a responsable de les activitats pastorals de la congregació al país nord-americà. Entre 1999 i 2011 ja va ser escollit per al càrrec de superior general per dos mandats.

En aquesta primera etapa, el pare Picazo ressalta la canonització de sant Josep Manyanet (2004): «Un moment molt important per a tots nosaltres com també per a l'Església de reconèixer públicament la santedat d'aquest sant baró que ens va inspirar a molts amb la seva vida i el seu ministeri dedicat a l'educació i al treball evangelitzador de les famílies, il·luminat i inspirat en la llar de Natzalet». També recorda l'obertura de dues escoles, la construcció d'una residència universitària i una altra per als religiosos ancians, la creació de l'ONG Manyanet Solidari i el creixement de vocacions, especialment

El nou govern de la congregació, d'esquerra a dreta: el pare Marcel·lí Muñoz (ecònom), Hernando Cortés (vicari), el pare Lluís Picazo (nou superior general), el pare Josep Maria Taulats (consultor) i el pare Jesús Díaz (consultor i fins ara superior general).

a Amèrica.

El fins ara superior general destaca dins d'aquests sis anys de mandat que «s'ha reflexionat sobre la nostra identitat i el nostre carisma, sobretot amb l'ocasió de la celebració dels 150 anys de la Congregació el 2014». A més, també posa èmfasi en l'esforç que s'ha fet a les escoles en innovació pedagògica. En aquest sentit, s'ha millorat la col·laboració amb la branca femenina fundada per sant Josep Manyanet, les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzalet, que són líders en innovació pedagògica. El pare Díaz també afegeix: «A nivell personal ha estat molt enriquidor, he escoltat, he après, he tractat d'acompanyar el camí i animar la vida dels meus germans en fidelitat a l'Evangelí, al carisma de la Congregació i a la realitat que vivim.» Igualment, una de les experiències més importants per als Fills de la Sagrada Família va ser la participació del seu superior general, el pare Jesús Díaz, al Sínode ordinari de la Família el 2015 passat, amb ocasió del qual Catalunya Cristiana el va entrevistar.

Reptes de futur

El nou superior general, el pare Picazo, i el fins ara responsable, el pare Díaz, coincideixen a remarcar la importància del testimoni dels religiosos a través de la seva pròpia vida. «Un dels principals reptes és el profetisme de la nostra vida consagrada, testimoniar el que som amb la nostra vida», expressa el pare Díaz. L'actual responsable afegeix la importància de la pastoral vocacional: «Hem d'afavorir que les nostres comunitats siguin de veritat llocs d'acollida del germà pels que volen ser part del nostre minis-

Estàtua de sant Josep Manyanet a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona.

teri.» El nou superior general remarca que «els criteris de professionalitat, claredat i transparència seran punts clau per al nostre futur». Com a línia de treball de futur, s'ha obert fa poc la primera presència de la congregació a l'Àfrica, concretament al Camerún. «No ha estat fàcil fer les primeres passes però lluitarem per sembrar en aquella terra. Hi anem com a germans, una presència humil, senzilla, integrada enmig de la gent», explica el fins ara superior general. El seu successor rebla: «El bisbe que ens ha acollit està molt interessat i animat perquè desenvolupem el nostre carisma i el nostre apostolat en aquelles comunitats.» La demanda d'educació cristiana a l'Àfrica és una necessitat urgent i els Fills de la Sagrada Família volen col·laborar-hi.

PARE LLUÍS PICAZO
«Hem d'afavorir que les nostres comunitats siguin llocs d'acollida dels germans»

«Els Fills de la Sagrada Família van ser els meus educadors i la meua segona família»

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826

Mòbil: 639 474 741

c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 10 euros

www.centromedicoplazamolina.es

Barcelona

«La providència de Déu és una realitat palpable que no deixa de sorprendre'ns»

José Ángel Ortega, responsable de la comunitat «Déu amb nosaltres»

Rosa María Jané Chueca

«Déu amb nosaltres» és una comunitat molt jove (24 d'agost del 2016). És d'espiritualitat carismàtica, sorgida després de més de deu anys d'experiència de molts dels seus membres a la Renovació Carismàtica i a la Comunitat de l'Emmanuel. Són set membres que se senten cridats per Jesús a seguir-lo, no tan sols des d'una forta unió amb Ell en la pregària, sinó també des d'una forta unió amb els germans en la vida comunitària: un matrimoni amb tres fills, quatre persones solteres i un sacerdot. Aquesta comunitat organitza a la parròquia de Santa Eulàlia de Provençana de l'Hospitalet de Llobregat un grup de pregària els divendres (cada quinze dies) i un recés mensual. Més informació: tel. 653 406 436, jortega8@hotmail.com.

Què caracteritza aquesta comunitat?

La pregària de lloança, l'adoració, la compassió i l'evangelització. L'adoració eucarística ens transforma els cors, ens porta a compartir la compassió del cor de Jesús arreu del món i ens compromet en l'evangelització com una expressió del nostre baptisme. La lloança ens manté en l'esperança, en l'alegria i en el reconeixement de tot allò que Déu fa en nosaltres. A aquests quatre pilars podem afegir-hi l'amor fratern i l'obertura a l'acció de l'Esperit Sant, que són presents en tota la vida comunitària. Tots els membres de la comunitat hem viscut l'experiència de l'«Efusió de l'Esperit Sant» i aquesta gràcia ha estat rebuda com un vincle que ens uneix els uns amb els altres com a germans i

«La vida en comunitat ens obre els ulls per contemplar l'estimació que Déu ens té»

enforteix la gràcia del baptisme i la confirmació.

De quina manera es transmet al món que «Déu és amb nosaltres»?

A primera vista sembla que el món no vol saber res d'Ell. Però la nostra experiència és que en cada evangelització veiem que, si oferim la possibilitat a les persones d'acostar-se al Senyor, si obrim les portes de l'església a la nit i els prediquem un petit anunci de la proximitat de Jesús, de la seva cura i del seu amor per ells... molts accepten la veritat de la Paraula de salvació que amb tanta senzillesa els anunciem. Hem estat testimonis de com, en el marc d'un dels festivals de música més multitudinaris de l'estat, l'Arenal Sound, centenars de joves en una petita capella prop de la platja, després de la nostra invitació, s'acostaven a Jesús i un rera l'altra s'emocionaven davant del Santíssim. Allí s'adonaven de qui tenien al davant i acceptaven aquesta meravellosa veritat: «Déu m'estima.»

Com es concreta aquest anunci?

De diverses maneres: si estem segurs de la seva acció en nosaltres. Que som instruments a les seves mans; si estem oberts a anar a la recerca de l'altre, a obrir ponts i espais perquè Jesús pugui ser trobat i estimat; si estem units, no és l'acció d'un sacerdot o l'acció d'uns quants laics... Es tracta de l'acció unida de tot el poble de Déu: sacerdots, consagrats, laics, matrimonis, solters...; si estem alegres. La pregària de lloança ens manté en aquella alegria que Déu vol de nosaltres. Ens fa adonar-nos que som fills estimats i ens obre a trobar altres germans als quals puguem explicar el motiu de la nostra alegria.

És sorprenent com de vegades, enmig de la pregària de lloança, els nous germans se senten «tocats» per aquesta alegria que els sorprèn, els transforma i els acosta a Déu.

Quan es descobreix aquesta presència, com canvia la vida?

Canvia radicalment, atès que davant de les dificultats que tots tenim en la vida ja no ens trobem sols davant de la desesperació. De mica en mica aprens que en els teus problemes pots «confiar-te en el Senyor» i aquests petits actes d'entrega són un gran descans per a l'ànima. I, a més, després de descansar confiat als braços de Jesús, descobreixes que tot va més bé. La vida en comunitat ens obre els ulls per contemplar clarament la cura, l'estima i la protecció que Déu ens té. Amb assiduitat, les activitats comunitàries ens permeten meravellar-nos de la forta presència de Déu entre nosaltres. La providència de Déu deixa de ser una idea, un concepte, per convertir-se en una realitat palpable que no deixa de sorprendre'ns, que s'anticipa a les nostres necessitats, que ens confirma la nostra crida i que ens convida incessantment a continuar caminant plegats i fiant-nos d'Ell.

Què és el que ofereix el grup de pregària de la parròquia de Santa Eulàlia?

Descobrir la lloança és el primer que sorprèn, perquè fem una pregària molt forta en la qual cadascú expressa al Senyor la seva lloança, individualment i en grup. La presència de Jesús actuant, viu i vivificant, que ens inspira la pregària, s'expressa en els germans i es mostra en els carismes. Tantes vegades hem quedat aclaparats de com una paraula anunciada per aquest o aquell germà és confirmada fins i tot per germans que venien per primer cop al grup de pregària. Certament els carismes ens deixen veure Crist ressuscitat, «Déu amb nosaltres». La invocació de l'Esperit Sant ens obre fabulosament a la conversió. També podem donar testimoni de tantes ocasions meravelloses en què si invoquem la seva presència i demanem la seva acció sobre els germans, les vides són canviades; en ocasions «a l'instant» i en d'altres amb processos en els quals l'Esperit Sant guia la persona fins a l'encontre amb Jesús, o fins a una fe molt més viva que la que ja teníem. «Jesús va fer encara moltes altres coses. I si algú volgués escriure-les una per una, em sembla que els llibres que es podrien escriure no cabrien en el món sencer» (Jn 21,25). I realment aquesta certesa és la que ens omple el cor. «Déu és amb nosaltres.» Us convidem a qualsevol activitat que organitzem a la parròquia de Santa Eulàlia de Provençana. Com tot a la vida, una cosa és explicar-ho, i una cosa ben diferent és viure-ho. Us hi esperem!

PELEGRINATGE A SICÍLIA

Del 18 al 25 d'abril

Per a més informació i reserves, truqueu al
934 092 770

Madrid

Cardenal Blázquez: «Estem units en la mateixa missió»

L'arquebisbe de Valladolid, reelegit al capdavant de la Conferència Episcopal

Rosa María Jané Chueca
Redacció

L'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) ha renovat els càrrecs per al trienni 2017-2020. I no hi ha hagut sorpreses. Tal com s'esperava, l'arquebisbe de Valladolid, el cardenal Ricardo Blázquez, repeteix com a president de la CEE. Com a vicepresident ha estat escollit l'arquebisbe de València, el cardenal Antonio Cañizares.

En les seves primeres paraules als periodistes, el reelegit president de la CEE subratllava que els bisbes «estem units en la mateixa missió. La missió que hem rebut ens desborda i tots volem ser fidels, com a fraternitat de servidors, a la missió que el Senyor ens ha confiat».

El tàndem Blázquez-Cañizares no és nou. Ja en el trienni 2005-2008 van ocupar la presidència i la vicepresidència de la CEE, respectivament, una col·laboració que el cardenal Blázquez qualifica de «convivència molt normal i molt grata per a tots. Estic segur que ho serà en el trienni que ara comencem». El fet que no hagin sortit noms nous, comentava l'arquebisbe de Valladolid, no significa que «tinguem el rellotge aturat. Que els bisbes hagin confiat de nou la responsabilitat com a president i vicepresident a qui ja fa uns anys van desenvolupar aquesta tasca no significa una tornada enrere».

El cardenal Blázquez es posava a disposició dels bisbes i assenyalava que la seva missió és «moderar». Així assegurava: «Que tothom tingui la garantia que el que significa el seu ministeri i responsabilitat dins la CEE serà custodiat, que tothom actuï amb llibertat, que hi hagi espai perquè les diverses veus siguin pronunciades i escoltades.»

El president de la CEE aprofitava les preguntes dels periodistes sobre la proposta de Podemos d'eliminar la missa de TVE per respondre que «hem de respectar tothom, perquè és un dret fonamental, la llibertat religiosa. Els drets humans formen com una mena de constel·lació i cap no pot ser separat i convertit com a absolut. Han de conviure uns drets i altres. I existeix el dret a la llibertat religiosa».

En la Plenària els bisbes van dialogar sobre dues realitats de gran transcendència per a la vida i la missió de l'Església: la formació sacerdotal i la Pastoral Juvenil.

Línies generals

En el discurs inaugural de l'Assemblea Plenària, Ricardo Blázquez va traçar les línies generals per al proper trienni amb la intenció de «prolongar

CARDENAL RICARDO BLÁZQUEZ
«No tot el que tècnicament es pot fer respecta la dignitat de les persones»

Cardenal Ricardo Blázquez.

l'onada expansiva del Concili Vaticà II».

El purpurat va començar subratllant que «la col·legialitat episcopal s'entén en el si d'una Església tota ella sinodal. La sinodalitat proporciona el context interpretatiu més adequat per situar i comprendre el ministeri jeràrquic. Una Església sinodal és una Església de l'escolta recíproca. Poble fidel, col·legi episcopal i Bisbe de Roma, cadascun escolta els altres i tots a l'escolta de l'Esperit Sant».

En relació amb la reforma de la Cúria vaticana, el president de la CEE va comentar que també repercutirà en l'organigrama de la Conferència Episcopal i en l'organització dels serveis pastorals diocesans. Aquesta reforma s'inspira en alguns principis com «simplificació, concentració en allò fonamental, agilitat en el funcionament, eficàcia en la prestació dels serveis evitant en la mesura que sigui possible lentituds innecessàries i dispersió d'esforços personals, "conversió pastoral" en clau evangelitzadora».

La formació del nou Govern, la constitució de les Corts i els canvis a Europa van donar peu al cardenal Blázquez per advocar pel diàleg, seguint els consells del Papa, per «abatre murs i bastir ponts de comunicació, de proximitat en la relació, de camí emprès per tots plegats cap al futur».

Davant del moment històric que

Presència catalana

Mons. Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, ha estat escollit membre del Comitè Executiu de la CEE; Mons. Joan Enric Vives, bisbe de la Seu d'Urgell, repeteix al capdavant de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats; Mons. Enric Benavent, bisbe de Tortosa, s'estrena com a president de la Comissió Episcopal de la Doctrina de la Fe. Tots dos formaran part, juntament amb Mons. Omella, de la Comissió Permanent de la CEE. Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona, ha estat reelegit com a membre del Consell d'Economia de la Conferència Episcopal.

viu el nostre país, el cardenal Ricardo Blázquez va recordar alguns criteris. En primer lloc, la dignitat inviolable de la persona humana: «Que no se li talli el pas en la gestació ni se li anticipi el desenllaç natural!»

Especialment va posar èmfasi en la violència contra les dones: «Quantes

dones assassinades per la violència masclista! Potser hi ha un impuls atàvic i ancestral agotzonat en els plecs del cap i del cor que no ha estat prou educat; en aquesta educació no ha de faltar l'educació de la consciència moral. Les mesures que han de ser adoptades per protegir la vida de la dona no són suficients si no reben l'esforç de la formació ètica.»

També va apuntar que no es respecta la dignitat de les «mares subrogades» o «mares de lloguer», ni la de l'infant. I afegia: «No tot el que tècnicament es pot fer respecta la dignitat de les persones.»

En la línia del papa Francesc, el president de la CEE va recordar que l'Església ha de ser servidora dels pobres i es va fer ressò d'algunes necessitats actuals: joves sense feina digna ni estable, precarietat laboral, famílies pobres, refugiats...

Finalment, va fer referència al pacte d'Estat sobre l'educació i va reivindicar el paper de l'Església en el camp educatiu: «L'Església vol i té el dret d'estar present en aquesta situació extraordinària de gestació del pacte d'Estat sobre l'educació. (...) Donem suport no només a l'ensenyament catòlic, sinó també al d'altres confessions cristianes o religions reconegudes per l'Estat», i va expressar el desig que «la dimensió social de l'ensenyament no se sacrifiqui per convertir-la en elitista».

Madrid

Creixen les declaracions i el percentatge a favor de l'Església catòlica

S'estima que 9 milions de contribuents van marcar la casella el 2016

Rosa María Jané Chueca
Redacció

«Gràcies a aquestes 7.347.612 declaracions presentades amb assignació a favor de l'Església catòlica. Tenint en compte que un nombre important d'aquestes declaracions són conjuntes, estimem que aproximadament nou milions de contribuents van assignar aquest 0,7% de la seva quota íntegra a favor de l'Església catòlica.»

Així començava Fernando Giménez Barriocanal, vicesecretari per a Afers Econòmics de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), la seva compareixença davant dels mitjans informatius per comunicar les dades de l'assignació tributària registrades en la declaració de la Renda del 2016. Aquesta declaració correspon als ingressos percebuts pels contribuents l'any 2015.

Les dades obtingudes suposen dues bones notícies en relació amb els anys anteriors. En primer lloc, que hi ha hagut 55.841 declaracions més a favor de l'Església catòlica que no pas en l'exercici anterior. Però no solament ha augmentat el nombre total de declaracions, també aquest fet implica «un lleuger increment del percentatge. Ja estem pràcticament en el 35%, concretament en el 34,93%», revelava Fernando Giménez.

Malgrat aquests dos bons indicatius, l'assignació a favor de l'Església catòlica ha disminuït una cosa d'un milió d'euros perquè la quota íntegra global declarada pels espanyols ha baixat un 2,2%. Els motius es deuen a l'evolució de la situació econòmica i a la rebaixa fiscal. Pel que fa a aquest punt, Giménez Barriocanal subratllava que «la crisi econòmica ha suposat una disminució de la quota íntegra any rere any, que ha estat compensada parcialment gràcies a l'augment del nombre de declarants

En vuit comunitats autònomes s'ha produït un increment del percentatge de l'assignació: Balears, Canàries, Catalunya, Extremadura, Galícia, Madrid, Comunitat Valenciana i País Basc.

i del percentatge assignat a l'Església catòlica. Som en una certa estabilitat, a l'entorn d'uns 250 milions d'euros aproximadament».

Els diners que es recaptin depenen de les persones que marquen la casella a favor de l'Església i de la renda per càpita que hi hagi en la comunitat autònoma corresponent. Per això, explicava el vicesecretari per a Afers Econòmics de la CEE, «la primera comunitat en assignació és Madrid, amb 72 milions d'euros i on el percentatge d'assignació ha anat creixent any rere any; la segona és Andalusia, amb 33 milions, i la tercera, Catalunya, amb 30 milions i mig. Catalunya és un dels llocs on menys es marca la casella, però en aquesta última declaració hi ha hagut

un increment del percentatge, encara que petit».

Els diners recaptats a favor de l'Església passen a formar part d'una bossa comuna que es rep a la CEE i que després els bisbes acorden repartir d'acord amb el sistema del Fons Comú Interdiocesà.

Des de l'inici del nou sistema d'Assignació Tributària (2006), «quan l'Església va deixar de percebre diners amb càrrec als pressupostos generals de l'Estat per al seu sosteniment i es va acordar que només rebria el que els contribuents decidissin, s'ha incrementat en 864.000 el nombre de declaracions a favor de l'Església catòlica», feia constar Giménez Barriocanal. En aquest sentit, es mostrava molt satisfet perquè «hi ha un suport inqüestionable de la societat espanyola a favor que l'Església pugui seguir realitzant la seva tasca. Estem molt agraïts als contribuents que, al marge d'opinions concretes, d'errors i de coses greus, saben separar i confien en la tasca de tants milers i milers de persones que s'entreguen als altres».

Segons Fernando Giménez, «continuarem treballant perquè aquells que no marquen la casella puguin confiar en la feina que realitza l'Església catòlica. Som conscients que hem de comunicar millor i explicar a la societat el que l'Església fa en l'entorn més proper. El ciutadà té tot el dret del món de saber què fa l'Església amb els seus diners i com aquests diners es multipliquen».

FERNANDO GIMÉNEZ BARRIOCANAL
«El ciutadà té tot el dret del món de saber què fa l'Església amb els seus diners»

Trobada entre el cardenal Blázquez i Rajoy

SIC / Madrid

El president de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), el cardenal Ricardo Blázquez, va mantenir una trobada amb el president del Govern, Mariano Rajoy, a la Moncloa. La reunió va durar més d'una hora. En un ambient de proximitat i cordialitat, el cardenal Blázquez li va entregar

la medalla commemorativa del 50è aniversari de la CEE i un exemplar de la memòria d'activitats de l'Església. Durant la trobada, es van tractar aspectes diversos relatius a les relacions Església-Estat. El president de la CEE es va mostrar disposat a seguir col·laborant amb les institucions de l'Estat en tot allò necessari per contribuir al bé comú de la societat.

Tradició i qualitat al
servei de l'hostaleria
des de 1880

Venda
T 93 318 14 95
F 93 412 44 45
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer
T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08030 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

Des del monestir

«Tant de bo que avui...»

És un encert, en aquests quaranta dies de preparació a la Pasqua, de conversió quaresmal, d'intensificació de la vida de l'esperit, poder començar la jornada de pregària amb aquesta invitació del salm: «Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: No enduriu els vostres cors.» Es tracta senzillament d'això. Ja no dic pel fet de no posar Déu a prova amb les nostres murmurations. Potser tan sols estem distrets, i la Quaresma no ens diu gairebé res. Potser estem desorientats i no sabem què hauríem de fer, ni per on van els camins de Déu enmig del desert personal i del garbuix del món. Però anhelem i necessitem una esperança... Ens la donarà, justament, la paraula de Déu.

Prestar-hi atenció de nou, llegir-la, meditar-la, sentir la veu del Senyor en el context d'avui, fent-ne pregària, escoltant i responent, que no altra cosa és l'oració: una conversa amb Déu, en el cor.

Un cor apte, prou pacificat i ablanit per poder començar aquesta relació privada amb el Senyor; un cor que la mateixa pregària imperceptiblement anirà estovant (Déu, que és amor, escalfa com el foc).

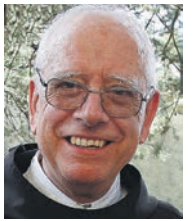
I aquell «No enduriu els vostres cors», un cop experimentat pel que fa a Déu, ens portarà, per mà de Déu mateix, a no endurir el cor envers els altres; o, més ben dit, a deixar de tenir-lo endu-

rit, a poder ser sensibles, molt més sensibles a les necessitats dels altres, afectives i materials.

Quantes vegades, el sol fet de pregar per un altre, ha estat l'únic i primer pas per fer caure barreres i acostar-nos-hi. Aquest és el veritable dejuni!: «són germans teus», diu el profeta. La pregària per l'altre acaba canviant les disposicions del mateix orant.

«Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: No enduriu els vostres cors.» Gràcies a l'oració, dejuni i almoïna (ajuda al pobre). Naturalment la duresa de cor no inclina a la sobrietat ni a la generositat. Però si avui comencem escoltant la veu del Senyor, ho anirem aconseguint tot: a més pregària, més misericòrdia. Tant de bo!

Jaume Gabarró
Monjo de Solius

La sal de la terra

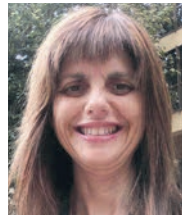
Esclavatge

És impactant la història de la Mary, un bebè precís nascut prop de la costa de Líbia, en un part sense ajuda. La seva mare és una jove nigeriana de 25 anys, que va travessar una part d'Àfrica fins a Líbia per anar a Itàlia. Viatjaven en una «embarcació» de goma, amb 140 immigrants més. Les va rescatar l'oenagè Pro Activa Open Arms, i un cop a bord del seu vaixell medicalitzat els van detectar una infecció. La nena al cordó umbilical, que encara li penjava, i la mare a l'endometri. Tothom es va sorprendre en veure que al començament la mare rebutjava la seva filla, no l'acariciava ni li donava el pit, probablement aterrada per experiències traumàtiques. Els metges temen que la jove hagi estat violada. És un testimoni més del drama que viuen sobretot les dones i les nenes immigrants, que a més de les

tortures, violacions i abusos sexuals, corren el risc de ser prostituïdes i traficades. Nenes i noies que són víctimes silenciades. La ruta mediterrània està plena de perills però, després del tancament de la ruta dels Balcans i l'acord signat entre Turquia i la Unió Europea, no queden alternatives. L'Agència de les Nacions Unides pels Refugiats diu que el 2016 en un trajecte tan perillós, com el que van fer la Mary i la seva mare, hi van morir més de cinc mil persones (xifres oficials). El pacte entre Líbia i Itàlia, per controlar el flux d'immigrants a canvi de diners, no funciona. Els conflictes armats provoquen tragèdies irremediables. Fa sis anys que va esclatar la guerra

a Síria just a l'altra banda del mar Mediterrani. El balanç és esfereïdor: 320.000 morts, més de sis milions de desplaçats interns i cinc milions de refugiats, l'onada més gran des de la Segona Guerra Mundial. Les criatures de 6 i 7 anys no han conegut res més que el patiment. Moren assassinades, pateixen malalties, fam i mutilacions o es queden orfes. Unicef diu que vuit milions d'infants sirians necessiten ajuda humanitària, els més vulnerables són els que resideixen en zones on no s'hi pot accedir. Però també necessiten ajuda les nenes i nens sirians refugiats als països veïns: Jordània, el Líban, Egipte, l'Iraq i Turquia. Oblidats del món i desposseïts de drets, són explotats per treballar en un mercat salvatge. No van a escola. Com deuen pensar que són les aules i els contes que no han pogut llegir mai?

Montserrat Esteve
Periodista

Mirada al món

Els contes que no has llegit mai

El 13 de març va ser condemnat a un any de presó l'antic primer ministre i president de l'Assemblea Nacional de la República del Níger, Hama Amadou. Ha estat acusat d'estar implicat en la compravenda d'infants, pràctica atroç i abominable que avui dia, malauradament, té dimensions internacionals. Si existeix el tràfic d'infants és perquè hi ha demanda. Els organitzadors i financers responen a les expectatives del mercat. És trist dir-ho, però amb el tràfic d'éssers humans passa el mateix que amb les drogues, les armes i la prostitució. Aquesta dita d'avui tan popular i comuna, «del productor al consumidor», no s'aplica només als productes naturals dels horts ecològics, sinó també a l'infame i depravat comerç de persones. Els traficants cerquen rutes fins ara desconegudes i inventen mètodes increïbles de transport. Per una senzilla raó: el denigrant negoci del tràfic de persones és un

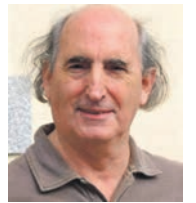
dels més lucratiu del món. Impensable en l'edat de les xarxes socials, dels drets de tothom i de les noves tecnologies?

Molta gent es posa les mans al cap escoltant parlar del tràfic de menors, però aquesta realitat crua i inhumana s'ha enquistat en moltes societats i forma part de la globalització. Les comunicacions ajuden i són sempre un incentiu per als negocis que no volen saber res de lleis, drets ni fronteres. L'agost del 2016 la policia alemanya va fer pública la xifra de 8.891 menors que havien entrat sols als països amb l'estatus de refugiats i dels quals no se'n tenia cap informació. Europol va calcular l'octubre del 2016 que 10.000 infants havien desaparegut a Europa els darrers dos anys. Però el greu és que aquests fets tristos i lamentables no semblen incomodar gaire les institucions, ni tampoc alterar la classe política

dels països europeus. La notícia de la desaparició dels menors ha estat col·locada a les golfes dels mals informes esperant que la ronya se'ls mengi i el temps faci oblidar-los.

Debatem sovint la necessitat de renovar la cooperació amb els països del sud, l'eventualitat d'accelerar la col·laboració amb els estats africans, la urgència de fomentar els processos democràtics i impulsar les llibertats civils. Però tot progrés en una societat comença per la tutela, la protecció i la defensa de la dignitat humana. I els menors són els més indefensos i vulnerables. Bandes organitzades, traficants sense escrúpols, comerciants adinerats i contrabandistes d'ofici enganyen i roben, ensarronen i exploten grups familiars, ètnics i tribals en un bon nombre de països africans. Amb l'objectiu primari de treure'n beneficis lucratiu i rendibles. La pràctica de l'esclavatge continua a escala internacional.

Justo Lacunza Balda
Pare blanc arabista-islamòleg,
des de Madrid

Punt de vista

Anna Almuni de Muga

Delegada d'Apostolat Seglar de l'arquebisbat de Barcelona

Audàcia i lucidesa, un gran repte laical en el segle XXI

Després de cinquanta anys del Concili Vaticà II, el laicat es veu i es reconeix com a Poble de Déu i l'Església com a comunitat de comunitats, on cadascú, des del seu carisma i arrelat en la pròpia identitat, construeix, en comunió, aquest Poble de Déu.

En la multiculturalitat i el pluralisme que vivim, ens arriben moltes veus diverses, propostes de sentit, paraules, signes, rituals i litúrgies seculars que ens ofereixen relats, imaginaris, llocs on recolzar la vida. Vivim profundes i constants ambivalències, amb una dinàmica ràpida, accelerada, instantània, que necessita un discerniment pastoral. Experimentem la fragilitat, la vulnerabilitat i la pobresa existencial.

Ens trobem avui en la cruïlla de la realitat i la utopia i per avançar necessitem aprofundir en les arrels que sostenen les nostres conviccions, els nostres somnis i el sentit de la vida. Un proverbi africà diu que el camí més curt per anar d'un lloc a un altre no és la línia recta, és el valor dels nostres somnis i dels nostres desitjos.

Sabem que som una Església en minoria. «Som els darrers cristians?, o potser, som els darrers d'una certa manera d'ésser cristià» (T. Chardin). No és temps ni de queixes ni de recuperar espais o prestigis del passat, ni d'evadir-nos en espiritualitats que ens allunyin d'allò que és real, ni de diluir-nos en activismes. És temps de crear noves propostes de forma personal i comunitària, la novetat evangèlica està en la utopia i en allò que està naixent. En la profecia i en la saviesa. En l'eficiència i en la

gratuitat. És temps d'oferir experiència de vida, esperança, presència, d'aportar horitzó amb criteri.

En aquesta situació, el laicat és cridat a la lucidesa i l'audàcia per arribar a ser persones amb experiència de Déu. «Invito cada cristià a renovar, ara mateix, el seu trobament amb Jesucrist, o a prendre la decisió de deixar-se trobar per ell, d'intentar-ho cada dia sense descans» (EG,3). Avui el trobament amb Jesús, la fidelitat a la pregària és una qüestió de vida o mort per al laics i laiques. Persones amb radicalitat evangèlica, doncs no es pot ser cristià sense ser-ho radicalment. Viure l'experiència de Comunitats de contrast, i de comunió eclesial on trobar la fe compartida i l'escalf humà; on celebrar per dispersar-se

de nou i ser sal.

Persones i comunitats que treballen per un món nou, que acullen, que acompanyen... que es fan càrrec, es carreguen i s'encarreguen de la realitat, amb el full de ruta del relat del bon samarità: què cal fer respecte del proïsme, i com cal fer-ho.

Un laicat compromès amb el testimoni i l'anunci: «L'anunci que respon a l'anhel d'infinít que hi ha en tot cor humà» (EG, 165).

Audàcia i lucidesa cristiana, aprendre a creure des de la sensibilitat, la intel·ligència i la llibertat d'aquesta nova cultura en la qual estem immersos cada dia; fent que l'Evangeli pugui engendrar una fe nova, en contacte amb les preguntes, les pors, les aspiracions, els sofriments i les alegries dels homes i dones d'avui.

els esdeveniments segons el color que els interessa. Molts mitjans de comunicació pequen contra nosaltres tot donant-nos gat per llebre.

Què necessitem nosaltres? Fer brollar la reflexió. La societat tecnològica, tan poderosa, no ens guia cap a la reflexió. Intenta que restem en la superfície dels fets i de les notícies. Interessos creats que mouen alhora les diverses regions del món. Hi ha àrees d'informació que estan en mans de determinades potències i altres que són patrimoni pactat per altres poderosos. Així fan ballar el món!

Un excés de dades intoxica: no ens permet distingir entre el que és important i el que no. Hem de demanar auxili a la reflexió, al pensament. La clau de tot no la pot tenir la tècnica. Un autor escriu: «S'oblida que la tècnica és per a l'home i no l'home per a la tècnica.» Prometo al lector que un altre dia escriuré sobre la reflexió.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Fonamentals (2)

En l'article anterior em referia al problema del suïcidi i al dels vicis, droga inclosa, que, en molts casos, és una manera d'acostar-se a aquest trastorn a terminis.

Em pregunto: a les classes escolars de religió o a la catequesi, s'ofereixen els criteris cristians referents al suïcidi? Proposen la doctrina sobre el respecte per la salut, la responsabilitat que hom té sobre la vida, etc., si un vol ser fidel a Jesucrist? Els pares eduquen la prole en aquest sentit?

Recordo que el meu amic Ramon Margalef, el biòleg i ecòleg eminent, em deia: «Estic en contra de l'avortament, però penso que abans de preocupar-se per la vida durant l'embaràs, val més fer-ho en la fase adulta. L'Església s'hauria d'ocupar molt més per la vida humana, la dignitat i la responsabilitat de protegir-la i millorar-la profitosament.» Aleshores, no l'entenien gaire, però avui sí.

Tota la Bíblia és un cant a la vida humana. Vegetals i animals estan al seu servei. L'home n'ha de defensar l'existència i la qualitat que es mereix. En altres temps, equivocadament, i servint més a criteris de l'època que a la doctrina, l'actitud defensiva va comportar moltes guerres. Ara bé, a poc a poc, penetra l'ensenyament diví. Avui dia ningú no s'atreveix a invocar la guerra santa. Però, es percep la vida com un do? Ja que és un do diví, desitgem compartir-lo? Pretenem propagar-lo? Evidentment, constatem que la nostra cultura cristiana no gaudeix de la vida. Observeu que he dit *cultura*. No la respecta, ni en gaudeix com un do. Lamento constatar que, quan surto de casa, veig més adults, joves, i gent gran que passegen gossos o que reguen el jardí que no pas jugant o parlant amb els fills.

El matrimoni cristià és una manera prodigiosa de gaudir de l'amor humà, molt superior a la conjunció senzilla de dues persones que s'entenen i que es posen d'acord a resistir en un mateix recinte i compartir les alegries.

Des de petit he estat conscient de la sort que he tingut que els meus pares haguessin volgut tenir fills. Era tan conscient de la meua convivència afortunada, que em vaig proposar dedicar exclusivament la vida a ajudar els altres a triar el matrimoni cristià, l'amor i la fecunditat, sense excloure altres serveis. Principalment, vaig voler col·laborar-hi complementant la tasca de molts pares en l'educació de la joventut.

Vaig veure en els meus pares una realització fidel i honrada del desig del Senyor: «Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu la terra i domineu-la» (Gn 1,28). En tot cas, pel que fa a vosaltres, «que cadascú estimi la seva muller com a si mateix; i que cada muller sigui respectuosa amb el marit» (Ef 5,31 ss).

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Informació i reflexió

Els mitjans de comunicació no paren d'informar-nos. Ens informen, sovint, fins al tedi. La televisió, les tauletes, els telèfons... Tantes notícies fan pensar en un riu desbordat o en un tsunami. Noves sense parar. Fins i tot, les oblidem, perquè l'allau d'informacions ens porta, a cada moment, altres informacions.

Les realitats que copsen els sentits humans determinen postures i nodreixen les interrelacions. Però, hom pot preguntar-se quin grau de veritat contenen. Un periodista confessava, a la tele, que tenia una carrera universitària i que es troba-

va amb la tasca d'aportar relats i noves sobre les quals no tenia cap concepte i que això no deixava de provocar-li un xic d'angoixa.

Aquest reporter, en realitat, feia pensar que coneixem esdeveniments i teories, però que el que mancava era la reflexió. Els fets sense la reflexió, deformen la veritat. No deixa de ser cert que necessitem la reflexió. En cas contrari, no compremem la realitat. De vegades, no copsem la realitat del nostre temps, perquè es donen expressament visions falses del que succeeix. Els interessos diners i polítics tenyeixen

Jornada per la VIDA

Pasqua familiar del bisbat de Lleida.

La família, font d'humanitat

Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

La família, amb els seus problemes i valors, està d'actualitat. Però no podem dir que aquest fet senzillament ens ompli de satisfacció. Ens felicitem perquè la família, segons estudis sociològics, és la institució més desitjada i valorada, com a resposta a les necessitats personals i socials. D'altra banda, no podem dir que la família gaudeixi de bona salut. Són moltes les qüestions que avui es plantegen al voltant de la família: des de saber què és realment fins al sofriment per problemes econòmics, passant per la seva desaparició per causa de trencaments i fracassos en la convivència. Avui sabem que és la institució més vulnerable, més fràgil i menys recolzada pels poders públics; en ella incideixen totes les crisis culturals i socials, mentre que molts apelen a la família per cercar responsabilitats de fracassos i conflictes socials diversos.

La visió positiva i rica que l'Església posseeix de la família, segons la llarga tradició, que avui es veu reforçada per la recent publicació de l'exhortació apostòlica *Amoris laetitia*, in-

terpel·la encara més la consciència cristiana. El cristià sent que ha rebut un gran tresor en la família inspirada en l'Evangelí. Els delegats de Família i Vida de les diòcesis amb seu a Catalunya, assistint els mateixos bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, estan convençuts que el seu esforç a favor de la família i la vida, realitzat des de les seves respectives delegacions diocesanes, constitueix no només un servei a l'Església, sinó també a tota la societat.

La celebració de la Jornada per la Vida de les diòcesis amb seu a Catalunya, el 26 de març a la basílica de la Sagrada Família, obeeix a la voluntat d'unir-nos en el marc de l'eucaristia, sacrifici de comunió, per lloar el Senyor pel do de la família i proclamar, amb tota l'Església, que constitueix una veritable comunitat de fe i d'amor. Volem testimoniar que la família cristiana és aquella comunitat on la persona és estimada per si mateixa, neix, creix i madura assumint els fonaments de la seva vida, en l'ambient d'un amor gra-

Volem mostrar un model de família cristiana que és font d'alegria, escola de veritable humanisme i espai on compartir la bellesa de la fe

tuït i generós. Desitgem proclamar el valor de la família oberta que, essent fidel a si mateixa, serveix el món aportant humanitat i veritable felicitat.

Davant d'aquells que, fugint de vincles comprometedors i de treballs en comú, opten per una vida individualista o per una existència de grup tancat, autocomplaent i protegit d'amenaçes externes, volem mostrar un model de família cristiana que és font d'alegria, escola de veritable humanisme i espai on compartir la bellesa de la fe, que es realitza en l'amor concret.

La celebració al temple de la Sagrada Família ens permet verificar que cadascuna de les nostres famílies, fonamentades en l'amor de Déu, són realment temples sagrats. Temples enmig de la ciutat, realitats d'Església mitjançant les quals l'Esperit continua donant vida al món.

En la mesura que se'ns ha concedit viure en el si de les nostres llars l'esperit d'una autèntica família, tenim l'esperança de poder-ho encomanar a la societat i al món.

Delegacions de Família i Vida

BARCELONA

MN. MANEL CLARET

Delegat de Pastoral Familiar de l'arquebisbat de Barcelona

La Delegació diocesana de Pastoral Familiar vol ser un mitjà, com diu el seu mateix títol, d'activitats que ajudin a potenciar i col·laborar amb tot el que pot ajudar que les famílies siguin veritables comunitats de Vida i Amor, com ho defineix el Concili Vaticà II.

L'ideal conjugal no és fàcil. Com diu l'*Amoris laetitia*, aquella il·lusió dels inicis pot desaparèixer, però no per això el matrimoni deixa d'estimar-se o de tenir sentit. Presentar positivament el matrimoni per ajudar a trobar motius que il·lusionin: ajudar que el matrimoni es reelegeixi cada dia és una de les tasques de la pastoral eclesial. La Delegació hi ajuda a través de missatges que encoratgin a la unitat i coherència de la família a partir de propostes de l'evangeli i de la paraula de l'Església; amb trobades de pregària en dies especials com el de la Família i el de la Vida; ofertes de recés en els temps litúrgics i publicacions de documents d'Església per a la seva formació. Aquest conjunt d'accions són una part de les iniciatives de la Delegació a favor del matrimoni i la família.

La Delegació ofereix un servei d'acolliment i d'orientació per als matrimonis o parelles que, per motius diversos, tenen problemes que afecten el diàleg o convivència i que poden dificultar-ne l'estabilitat. Acull també persones concretes que passen per moments de dificultat i demanen una paraula de resposta al seu problema des de la perspectiva cristiana.

La Delegació publica mensualment a través d'internet un Full a doble cara amb el títol *Problemàtica viva*, on tracta temes diversos des de la perspectiva de la Paraula de Déu. S'ofereix també bibliografia d'interès per els qui cerquen un millor aprofundiment del tema.

Finalment la Delegació té un web propi www.pastoralfamiliarbcn.cat on podeu trobar tot tipus d'informació sobre el matrimoni i la família. També hi trobareu tot el que fa referència al Magisteri del papa Francesc.

La Delegació ofereix un servei d'acolliment i d'orientació per als matrimonis o parelles amb problemes

TARRAGONA

MN. JOSEP MASDÉU

Delegat de Pastoral Familiar de l'arquebisbat de Tarragona

Molta VIDA per donar!

Des de la Delegació diocesana de Pastoral Familiar de l'arquebisbat de Tarragona s'han iniciat uns serveis i projectes amb la finalitat d'afavorir, garantir i dignificar la vida. Mitjançant la Fundació Obra Pia Montserrat, de l'arquebisbat, i la col·laboració de Càritas diocesana, l'antic convent de les germanes Oblates (Portal del Carro 13) ara és el Centre diocesà de Pastoral Oblates dedicat a donar suport a la família: etapa de nuviatge, preparació al sagrament del matrimoni, formació, moments de crisi...

El Projecte Llar Natalis atén mares gestants que estroben en situació de fragilitat o vulnerabilitat familiar i social/laboral posant en risc la continuïtat del seu embaràs. Es facilita un ambient de seguretat a les dones i nadons cobrint les seves necessitats bàsiques i donant-los suport integral per viure d'una forma digna, promouent la seva autonomia i autoestima, així com la seva integració social i laboral. Es procura un acompanyament personal i espiritual. Un col·lectiu de persones des d'un servei eclesial en col·laboració amb els serveis socials o de Càritas garanteixen un clima de dignitat, estimació i com-

Trobada diocesana de Famílies de l'arquebisbat de Tarragona.

panyia. L'atenció és individualitzada segons les necessitats de cada dona i es desenvolupa en 4 etapes: acollida, promoció, reinserció i seguiment.

El Projecte Raquel acull i acompanya les dones, familiars o professionals que hagin patit o participat en un avortament. Mitjançant voluntaris preparats i professionals podran ser ajudats en el procés de sanació per afrontar el futur amb esperança i pau rebent atenció integral i immediata per superar la situació

post-avortament.

La veritable evangelització neix del desig d'oferir, en aquest cas, un dret a la vida on aquesta es veu amenaçada per les vulnerabilitats socials i econòmiques, oferir compressió i misericòrdia a aquells que, per les causes que sigui, han vist trencat el sentit de la vida. «Tot allò que fèieu aquests petits a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40). Felix aquella porció d'Església diocesana que se senti urgida pel clam dels més pobres, dels més febles.

GIRONA

M. ÀNGELS PUIGDEVALL I JOSEP M. SUÑER

Delegats de Pastoral familiar de Girona

En l'actualitat la Delegació de Pastoral Familiar del bisbat de Girona està formada per diferents equips que coordinen les tasques que s'hi porten a terme.

Un equip dins el paraigua de la Pastoral Familiar porta a terme activitats de formació i creixement personal per adults i joves. En aquests moments per a adults hi ha programades nou sessions formatives generals l'any amb una assistència regu-

lar i nombrosa, tallers mensuals de Mindfulness, així com dos nous grups de creixement de 10/12 persones adultes que es troben regularment acompanyades per un terapeuta. Per a joves en aquests moments hi ha un grup consolidat que es troben un cop al mes i solen acabar amb un cap de setmana intensiva de formació i coneixement.

D'aquest mateix equip anterior n'ha sortit un altre que coordina i porta a terme el nou Centre d'Orientació Familiar (COF Mare de Déu dels Àngels). És un servei pastoral de l'Església de Girona per donar resposta a problemes de caràcter humà,

psicològic, moral, afectiu i relacional que pateixen moltes persones i famílies de la nostra societat. El servei el formen un equip de la Delegació que amb l'ajuda de molts voluntaris porten a terme les diferents tasques preventives i formatives, d'orientació i assessorament, d'acolliment, assistència i seguiment. Aquestes tasques es porten a terme amb un alt grau de respecte a totes les conviccions morals i religioses, i amb garantia de confidencialitat. Dins la dinàmica del COF donem molta importància al treball en equip i a la formació i relació amb tot el voluntariat.

Hi ha un tercer equip diocesà que dona suport als equips existents a arxiprestats i parròquies d'acollida als prematrimonials. A l'actualitat l'equip està en fase de renovació i amb l'objectiu d'oferir formació als equips actuals, de manera que aquests puguin actualitzar els seus continguts a la llum de la nova exhortació apostòlica *Amoris laetitia* del papa Francesc i que les parelles que es volen casar es trobin acollides, estimades i amb uns continguts que els ajudin en el seu camí.

Preparant la jornada de la pobresa al carrer.

da de les diòcesis catalanes

LLEIDA

Reunió de la Delegació de Família de la diòcesi de Lleida.

TESA CORBELLA I EMILI REIMAT
Delegats de Pastoral de Família i Vida del bisbat de Lleida

Aquesta Delegació té la finalitat de posar en pràctica la pastoral definida pel nostre bisbe pel que fa a la família i la vida, fomentant-la, coordinant les accions que es duen a terme en diferents marcs diocesans i cooperant amb parròquies i arxiprestats, tenint sempre present que les famílies visquin profundament el Crist.

La Delegació actua conjuntament dins l'Àrea Pastoral d'Anunci de la Paraula. Des de aquesta Àrea es proposa fer un itinerari de la vida cristiana, des de la infància fins a la vellesa; posant de manifest quines

propostes ofereix l'Església de Lleida i quins buits hi ha. Això ho fem mitjançant visites i diàleg amb diferents estaments, moviments, arxiprestats, parròquies, delegacions... per tal d'arribar a discernir, actuar i posteriorment avaluar: «Què tenim ara mateix? Què podem oferir? Quines necessitats hi ha? Què podem fer conjuntament?»

A la nostra diòcesi, hi ha tres moviments especialitzats en la Pastoral Familiar (Moviment Familiar Cristià, Encontres Matrimonials i CPM). El CPM té un equip consolidat i és l'encarregat de formar les parelles que s'atansen a rebre el Sagrament del matrimoni. També van sorgint petits grups de matrimonis en algunes parròquies o escoles.

Disposem del Centre d'Orientació Familiar (COF) per tal d'ajudar famílies que passin alguna dificultat.

Mirem de fomentar la formació a través de les sessions i cursos de l'IREL.

Intentem trobar un espai comú per trimestre: recés multigeneracional, pregàries familiars, pasqües familiars, colònies familiars, etc. Junta-ment amb equips de CVX, proposem dinàmiques per a famílies (com el Rellotge de la família).

Últimament, amb motiu de l'exhortació apostòlica *Amoris Laetitia* hem aprofitat per dinamitzar i apropar els documents de l'església sobre la família i fer reflexions oportunes per tal d'actualitzar la pastoral familiar.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

DOLORS RIPOLLÈS I JOSEP MARIA GUARDIOLA

Delegats de Família i Vida del bisbat de Sant Feliu de Llobregat

La Delegació diocesana de Família i Vida, en nom del bisbe, s'ocupa de les responsabilitats pastorals de la diòcesi i de les parròquies en l'àmbit del matrimoni, la família, i de la transmissió de la vida humana.

Una de les tasques prioritàries de la Delegació és la d'ajudar a donar respostes cristianes als desafiaments que avui afecten especialment la família, com ara una errònia antropologia que separa l'ésser humà de la família i del valor de la vida, la desvalorització de l'amor conjugal i la difosa mentalitat contraceptiva i la tendència a relegar la família a l'esfera privada i la seva dissociació del matrimoni.

Entre els seus objectius hi ha: la promoció de l'estudi i la reflexió de tot allò relacionat amb la família i la vida en la societat; facilitar els mitjans adients d'assessorament i de consulta per a les persones que ho necessitin i ho demanin; potenciar la implicació de la família (els cònjuges) en tots els àmbits educatius, tant a la comunitat cristiana (parròquia, catequesi...), com fora d'ella (l'escola, centres culturals i esportius); recolzar i coordinar els grups i moviments matrimonials o familiars que hi ha a la diòcesi, tot respectant les peculiaritats de cadascun d'ells.

Estimula la creació a cada parròquia d'un grup de matrimonis que porti endavant els compromisos de la pastoral familiar

Entre les seves tasques principals hi ha la coordinació i el servei de la formació o preparació per al matrimoni. Promou que a la diòcesi hi hagi unitat i coherència en aquest servei.

Estimula la creació a cada parròquia d'un grup de matrimonis que porti endavant els compromisos de la pastoral familiar.

Té present les famílies amb especials necessitats religioses, morals, econòmiques i de tot tipus. Impulsant organismes diocesans que se n'ocupin (COF, Projecte Raquel...).

La Delegació té una secció que s'ocupa de les qüestions al voltant de la vida humana. És un àmbit, important i complex, que demana una certa especialització i té una comissió específica, que, en el marc de la Delegació, difon el sentit cristià i positiu de la vida humana segons la moral catòlica.

SOLSONA

RAMON MONTRAVETA I YOLANDA CLOTET
Delegats de la Pastoral Familiar del bisbat de Solsona

Situada al bell mig de Catalunya, la diòcesi de Solsona s'allarga des dels plans d'Urgell, fins a les muntanyes del Cadí i les fonts del Llobregat, i s'estén per les comarques del Pla d'Urgell, l'Urgell, la Segarra, el Solsonès, el Bages i el Berguedà. La varietat del paisatge determina també els mitjans de vida dels seus habitants: des del pagès fruticultor de regadiu i el pagès de secà i ramader, fins als industrials i miners, passant per l'aprofitament forestal. Una diòcesi eminentment rural, on el 75% de les parròquies no passen de 300 habitants i les més grans no arriben a 20.000.

Solsona està situada gairebé al centre de Catalunya, a 5 quilòmetres del riu Cardener. Remunta els seus orígens a la prehistòria. El bisbat de Solsona va ser creat l'any 1593.

La comunitat diocesana de l'Església de Solsona la componen 174 parròquies que sumen en total 139.297 habitants. La presideix el bisbe Xavier Novell i Gomà i compta amb 70 capellans residents al bisbat, 8 fora del bisbat i 7 que viuen a països de missions.

La Delegació de Pastoral Familiar

Delegats de Família del bisbat de Solsona.

del bisbat de Solsona va tornar a ser constituïda el setembre del 2014, després d'uns anys sense existir. Aquesta delegació pretén potenciar els vincles familiars i intergeneracionals des d'una vessant cristiana i fomentar la seva participació en les parròquies i en el bisbat.

La pastoral familiar té cura de la nova proposta de preparació al matrimoni, del Projecte Raquel, de promoure xerrades sobre la paterni-

tat responsable, d'atendre famílies ferides, de difondre documentació eclesial sobre la família, de fomentar jornades de formació i de col·laborar amb d'altres delegacions per tal d'impulsar activitats conjuntes a nivell de bisbat. La delegació està formada per un conjunt de persones agrupades segons l'àmbit en què intervenen i degudament preparades per poder respondre a les necessitats que es presenten.

Delegacions de Família i Vida de les diòcesis catalanes

TERRASSA

Membres de la Taula de la Família.

P. GASPAR BORDA, CARMELITÀ, MIQUEL I MONTSE CREUS-PRATS,

Delegació de Pastoral Familiar del bisbat de Terrassa

La Delegació de Pastoral Familiar aviat celebrarà els 10 anys, en el marc del nou bisbat de Terrassa. Des dels inicis, un petit equip format per un matrimoni i un prevere, juntament amb diferents matrimonis dels diferents arxiprestats i moviments, anomenat Taula de la Família, hem dut endavant els objectius, les accions, les trobades... de la Delegació.

De les accions que proposem cada curs, en destaquem: la Jornada de la Sagrada Família, la diada de pregària per la vida, preguem en família... en l'am-

bit parroquial; i també, la Setmana de la Família, l'Aplec de les Famílies, missa de renovació matrimonial... a l'arxiprestat i diòcesi.

També satisfem les peticions que cada any ens fa el Pla de Pastoral Diocesà (2013-2018). Aquest any potenciar els recesos i exercicis espirituals; així com també fer difusió i treballar l'*Amoris laetitia*, del papa Francesc, amb les famílies i amb els diocesans.

La vida i les demandes a la Delegació de Pastoral Familiar ens han conduït, els darrers anys, a un nou servei a les famílies i als matrimonis: neix el COF Diocesà (Centre d'Orientació Familiar). En un primer moment ens vam dedicar més a l'àrea d'atenció integral i assistencial de les fa-

mílies, oferint serveis concrets d'orientació a parelles amb problemes, amb assessorament a famílies amb adolescents o joves problemàtics o bé amb parelles en crisi.

Posteriorment, el COF Diocesà oferia també acompanyament en el dol a les famílies (Ca n'Eva) i també l'atenció psicològica i espiritual a persones amb síndrome postavortament (Projecte Raquel).

A la vegada, des de Casa Guadalupe a Sabadell, ofereix un acompanyament a dones embarassades amb dificultats. I encara, des de l'àrea de prevenció i formació: xerrades d'educació afectiva i sexual (projecte Aprendamos a amar); cursos de mètodes naturals de reconeixement de la fertilitat; cursos per a matrimonis que vulguin millorar la seva relació (curs Alpha per a matrimonis) i també tallers de pregària en família.

Des d'aquest any, el COF ha obert cinc punts d'escolta i acompanyament al llarg de la tota la geografia del bisbat: es tracta d'anar-hi personalment, escriure o bé trucar per telèfon: l'església us escolta i us acull, veniu! Tots els serveis són gratuïts i estan portats per voluntaris i voluntàries.

URGELL

DR. JOAN ANTONI MATEO GARCIA

Delegat de Pastoral per a la Família i la Vida del bisbat d'Urgell

A l'albada del tercer mil·lenni, en una reflexió programàtica que portava el suggeritiu títol *A l'encetar un nou mil·lenni*, el gran papa sant Joan Pau II indicava com una de les tasques primordials de l'Església el fet d'anunciar l'Evangeli de la Família i de la Vida. Des d'aleshores, i en continuïtat amb els ensenyaments de l'Església, s'ha anat portant a terme aquesta missió. En els nostres dies i amb una renovada embranzida, el papa Francesc, acollint els treballs sinodals, ha posat en solfa per a nosaltres aquest anunci de l'evangeli de la família, és a dir, la llum que Jesucrist projecta sobre aquesta realitat humana imprescindible que és la família. Ho ha fet en l'exhortació apostòlica *La joia de amor*, que ha seguit el Sínode per la Família. Sens dubte és el document marc a partir del qual s'haurà d'estructurar tota la pastoral familiar.

El papa Francesc ha posat en solfa per a nosaltres l'evangeli de la família, és a dir, la llum que Jesucrist projecta sobre la família

El papa Francesc, en ple treball del Sínode, en unes declaracions que feia tornant de Malta expressava la seva preocupació perquè els debats i sobretot el ressò en el món mediàtic es focalitzés en un únic punt i es perdés de vista el context de tot el treball sinodal. Malauradament, les preocupacions del papa Francesc s'han verificat i de manera particular en la difusió que tants mitjans de comunicació han fet de l'exhortació *La joia de l'amor*. Molts han perdut de vista el més important: l'anunci positiu i joios que fa aquest document de la realitat de l'amor realitzat en el matrimoni i la família. Els capítols de l'exhortació dedicats a presentar la bellesa de l'amor conjugal i de la vida familiar en tots els àmbits presenten de manera molt positiva i atractiva aquesta bona nova de la família que l'Església està cridada a anunciar, promoure i conrear. En uns moments on de manera indubtable ha minvat l'interès per part de tants joves de contreure matrimoni, la difusió dels capítols esmentats de l'exhortació poden ajudar i molt a tornar a proposar aquesta gran vocació de casar-se en el Crist amb un amor joios, fidel, generós i compromès.

Un punt a tenir molt en compte en tota aquesta renovació de la pastoral familiar és sens dubte la preparació acurada al matrimoni. Una preparació que s'ha de fer ben feta, sense rebaixes ni precipitacions, i que permeti als contraents copsar la bellesa de l'ideal que se'ls proposa, fer-los adonar del que suposa i capacitar-los per assumir-lo i portar-lo endavant amb èxit.

Tots estem cridats a fer aquest anunci, però de manera particular els matrimonis que el viuen amb joia i serenor i poden esdevenir mestres de fe i de vida per als qui emprendran aquest camí. La trobada a la Sagrada Família de Barcelona segur que ens esperona en aquest projecte.

VIC

RAMON GUZMÁN I MARIA TERESA SERRADELL

Delegació diocesana de Família i Vida

A causa de trencaments, bé sigui per la relació amb els fills, bé sigui per manca de treball, moltes famílies volen trobar en l'Església un suport real, que els ajudem a viure en el seu si l'amor de Déu i esdevinguin veritables Esglésies domèstiques.

El dissabte 5 de març Mons. Romà Casanova va beneir els locals del COF. Després de molt temps de treballar-hi, podem oferir un espai on trobar presència de la delegació Família i Vida del bisbat de Vic amb la intenció de treballar per la família d'una manera integral, amb els objectius següents: difondre el missatge eclesial sobre el matrimoni, la família i la promoció i defensa de la vida humana; preparar per al matrimoni catòlic; atendre pastoralment els matrimonis i les famílies; promoure la formació d'agents de pastoral matrimonial i familiar; organitzar jornades diocesanes relatives a la família i participar en els organismes eclesials de comunió entre les diòcesis.

Volem aprofitar l'ocasió de la preparació al matrimoni per part dels promesos perquè esde-

Membres del Centre d'Orientació Familiar de Vic.

vingui una trobada joiosa amb l'amor de Déu i amb l'Església, ajudar-los a descobrir la bellesa de l'amor veritable i que l'amor humà en clau cristiana té una resposta meravellosa dins l'Església. També col·laborem amb les altres delegacions de Catalunya organitzant la Setmana Catalana de la Família.

Donada la importància que té la família per a la societat, treballar per la família és un repte pastoral urgent que tenim a la delegació i que hem d'assumir tots, sacerdots i laics. Hem d'acompanyar les famílies en les dificultats perquè puguin cercar ajuda, volem ser un lloc d'acollida per donar suport a les famílies que necessitin atenció,

orientació i assessorament en els diferents àmbits des del punt de vista de l'antropologia cristiana. Volem arribar a totes les famílies del bisbat, independentment de la seva convicció religiosa, i donar-los una resposta de misericòrdia i d'esperança.

Una altra iniciativa molt positiva, que esperem poder portar al nostre bisbat al llarg de tot el Pla Diocesà de Pastoral, és el Projecte Raquel, que és la resposta de l'Església davant del drama de l'avortament. Un projecte que vol oferir un camí d'esperança, de reconciliació i de guarició. Des del COF també oferirem trobades de formació per a matrimonis i cursos d'educació afectivo-sexual per a joves.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Replegar-se o sortir de pressa

Maria, la mare de Jesús, proporciona claus per orientar la dinàmica de la vida religiosa en la situació actual, extensible a les comunitats cristianes. Es viuen moments de temors, d'angoixa, de dificultats. S'experimenta disminució numèrica, envelliment col·lectiu, entrades a comptagotes. Costa descobrir la voluntat de Déu en els avatars de la història present. La temptació del replegament pot paralitzar projectes d'audàcia i esperança. Posar-se una bena als ulls o adoptar la política de l'estruç condueix a un carreró sense sortida. Durant un temps, s'ignora la realitat, però al final s'imposa. Com podem afrontar una situació com aquesta? Es pot mantenir una actitud proactiva d'avançar-nos als fets? L'anunciació de l'àngel a Maria ha estat plasmada en multitud d'ocasions per pintors de gran rellevància i excel·lència. Tres pinzellades de Maria de Natzaret per posar color a la vida religiosa.

Primer, dissipar temors. Quan Déu irromp en la vida d'una persona anuncia un missatge d'alegria i de proximitat. No obstant això, la reacció acostuma a ser de temor. Per això, la primera tasca consisteix a dissipar les pors, desactivar la desconfiança, resoldre els dubtes. On hi ha por, la llibertat queda amenaçada. El diàleg de l'àngel Gabriel amb Maria, en els primers compassos, segueix aquest guió. La desorientació actual que experimenten alguns sectors de la vida religiosa pot obeir a errors propis, a canvis socioculturals, però també a una nova presència de Déu encara indesxifrada. Maria discorre sobre el significat de la salutació de l'àngel. No tot és evident a primera vista. Cal reflexió.

Segon, realitzar un procés de discerniment. La fe de Maria no impedeix el recurs a la raó. Acceptar sense més ni més les coses pot ser un exercici d'inconsciència. Un bon discerniment no eludeix el diàleg, la recerca, l'itinerari. Per això, pregunta sobre el com. El perquè de la seva elecció pertany al misteri de Déu i no val la pena voler-lo desentranyar. Posar-se a disposició, sentir la crida, viure la vocació... requereix un com. La vida religiosa es troba en aquesta situació. Discernir com respondre en els temps actuals a la voluntat

de Déu. Tasca gens fàcil en situacions de turbulència. Ja no hi ha temor. Brolla la confiança juntament amb el desig de complaure els somnis de Déu sobre cada persona.

Tercer, sortir de pressa a la muntanya. Maria no es retira del món a meditar sobre la grandesa de la seva nova missió. No té un comportament autoreferencial. Quan Déu crida introdueix missatges sobre els altres. Ella entén que la seva co-

La vida religiosa no s'ha de preocupar tant d'ella mateixa com de sortir a anunciar el Regne de Déu

sina la necessitarà. No es tanca en una bombolla, sinó que adopta una dinàmica de sortida. No busca la supervivència sinó el servei. Des d'aquest moment, Maria porta Jesús a les entranyes. De pressa, es dirigeix cap a la zona muntanyosa. La vida religiosa no s'ha de preocupar tant d'ella mateixa com de sortir a anunciar el Regne de Déu. Sense oblidar les paraules de l'àngel: «Per a Déu no hi ha res impossible.»

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqumolins70@gmail.com

«El goig i l'esperança, la tristesa i l'angoixa...»

Tots els que vam viure intensament el Concili Vaticà II tenim molt gravades aquestes paraules de la *Gaudium et spes*: «El goig i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels homes del nostre temps són també el goig, l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels deixebles de Crist.» I això queda ben palès quan hom viu al costat dels marginats, d'aquells que, per diferents raons, tenen una vida difícil i, sovint, al marge de la societat benestant i de la llei. No és estrany que, partici-

par de dolors i alegries, sigui el pa nostre de cada dia. Avui us comunicaré un d'aquests goigs i una d'aquestes tristesses i angories amb les quals cal conviure al nostre món.

Tenir «amics del cor» ens fa feliços a tots

Encara que sembli estrany, vaig experimentar aquest goig a la presó. Fa uns mesos vaig fer una xerrada a uns nens d'un col·legi i els vaig explicar el cas d'un noi de la presó que no té ningú al món i al qual li agrada molt rebre cartes. Quan els vaig explicar que era com un fill, els vaig haver d'aclarir —davant les seves preguntes infantils— que no era un fill del meu ventre, sinó del meu cor. Ho van entendre tan bé que em van dir que ells volien ser els seus «amics del cor». Però, heus aquí que vaig rebre fa poc una trucada de la seva professora dient-me que, entre tots, li havien escrit una carta. Ahir, quan vaig arribar a veure el noi a la presó, em va rebre amb un somriure meravellós i em va dir que ara tenia «uns amics del cor». Estava tan feliç amb la carta d'aquells nens que les seves paraules també em van omplir a mi de goig: «Jo no sabia que sense veure'ls, ni coneixe'ls directament, es podien tenir aquests sentiments del cor...» I aquella mateixa tarda em van donar una notícia molt trista: un altre noi al qual feia temps que acompanyava i pel qual havia fet tot el que podia i més, m'havia enganyat i havia tornat a delinquir. Com que estava complint condemna de tercer grau en règim obert, gràcies al lloc que li havia cercat, ara tornava a la presó. Jo no tenia ni idea del que havia estat fent durant aquest temps. I no és l'engany el que m'ha fet sentir defraudada i el que em fa patir, sinó la seva conducta, que l'ha convertit de nou en víctima d'ell mateix, de les seves mentides i de la seva delinqüència que jo creia superada. Continuar al seu costat, però sense deixar que pateixi les conseqüències de la seva conducta és una de les coses més difícils quan s'estima.

Clarament: estimar és participar dels goigs i les esperances, de les tristesses i les angories dels nostres germans.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire, Joan Piñol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Víctor Gay, *GIRONA*; Jordi Pérez An-sótegui, *LLEIDA*; Cristina Sánchez, *MALLORCA*; Júlia Ayala, *SOLSONA*; Joan Boronat, *TARRAGONA*; Víctor M. Cardona, *TORTOSA*; Patricia Navas, *URGELL*; Xavier Bisbal, *VIC*; Javier Molina, *EL CAIRE*; Ana Alba, *JERUSALEM*

Col·laboradors d'aquesta setmana: Anna Almuni, Daniel Arasa, Pilarín Bayés, Rosa M. Boixareu, David Claret, Agustí Codinach, Agustí Cortés, Justo Lacunza, Montserrat Esteve, Joan Gabarró, Josep Gil, Joan Guiteras, Josep M. Massana, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Lúcia Oliva, Joan Pallarès-Personat, F. Xavier Parés, Quique, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Peio Sánchez, Lluís Serra, Valentí Serra, Sebastià Taltavull,

P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat
(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €

Gibraltar i Portugal: 135,01 €

Resta d'Europa: 213,25 €

Amèrica i Àfrica: 250,01 €

Àsia i Oceania: 325,05 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Carta dominical

Gràcies a la gent gran

Permeteu-me que us expliqui un conte que pot ajudar-nos a mirar la gent gran amb ulls d'amor a fi que puguem arribar a valorar-los i estimar-los més i a no arraconar-los com si fossin «atuells» inserbibles. Aquest és el conte. Hi havia una vegada un rei molt cruel que va decidir bandejar tots els ancians del seu regne i enviar-los a viure a un país remot. Així els ho va dir als seus soldats: «Emporteu-vos-els lluny d'aquí. No serveixen per res. Solament mengen i dormen, però no treballen.»

Tots els soldats van seguir les seves instruccions, excepte un d'ells, anomenat Janos, que estimava molt el seu pare. De manera que li va arreglar una habitació secreta de casa seva, on el mantenia ocult i li prodigava totes les atencions necessàries.

Van passar els mesos i una gran sequera va assolar el regne. Els rius i els llacs van perdre les seves aigües, els arbres es van quedar sense fruit i els graners es van buidar en qüestió de dies. Preocupat pel risc de fam, el rei va cridar als soldats: «Us ordeno que trobeu blat per alimentar el poble. En cas contrari, us tancaré a tots en un calabós.»

Els soldats van sortir molt tristos, ja que en realitat no hi havia forma de complir aquest mandat. Janos va arribar capcot a casa seva i va anar directament a l'habitació on el seu pare romania ocult.

«Què et passa, fill?», va preguntar l'ancià. Janos li va explicar detalladament la greu situació en què es trobava.

«No et preocupis, tinc la solució per a vosaltres», el va tranquil·litzar el pare. «Quan treballava com a llaurador, fa molts anys, em cridava l'atenció observar les formigues que portaven centenars de grans de blat als seus formiguers. Digueu als teus companys que obrin tots els que trobin al camp perquè estaran plens.»

Sense revelar d'on havia tret la idea, Janos va anar amb els altres soldats a la recerca dels formiguers. A tots els va alegrar molt trobar grans dipòsits de blat i omplir diversos costals. L'endemà els van presentar al rei. Aquest es va sorprendre en assabentar-se de l'enginyosa manera en què els havien aconseguit.

«Com se us ha acudit?», els va preguntar. «Ha estat idea de Janos», van contestar. «Aleshores,

explica-m'ho tu», va ordenar el rei.

«Majestat, tinc por de fer-ho ja que seré castigat.» «Digueu-m'ho i no et passarà res dolent», va prometre-li el rei ple de curiositat. Janos li va explicar que el seu pare ancià, a qui mantenia ocult a casa seva, li havia donat aquell consell.

El rei va restar en silenci durant una llarga estona i després va prendre la paraula: «Ara m'adono que he estat molt maldestre per haver bandejat la gent gran d'aquest regne. Els coneixements que han acumulat en la seva vida són una valuosa font de saviesa.»

Immediatament va ordenar que els ancians bandejats tornessin a la ciutat, i així va ocórrer. Quan va passar la sequera, tots els habitants van recordar que un d'ells els havia salvat de morir de gana.

Benvolguts avis i àvies: gràcies pel que sou i el que heu estat. Gràcies per la vostra gran experiència que ens la transmeteu en tants i tants consells. Els més petits, els vostres nets, us escolten de bon grat. Tant de bo que tots sapiguem tenir en compte els vostres ensenyaments. Segur que si els consideréssim més sovint no ens equivocaríem tant.

Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Religió a l'escola, per què?

Des de molt petits, després d'aprendre les paraules *pare* i *mare*, els nens diuen «per què?». La persona humana, des de molt jove, necessita respostes a les seves preguntes. Educar és en el fons respondre a les preguntes que ens fem, integrant dins nostre una explicació coherent del món que ens envolta i dels anhels i qüestions que ens plantejem. La tasca educativa és complexa, inclou molts elements, però es pot dir que la missió específica de l'educació continua sent la formació integral de la persona humana. Integral vol dir que als nens i als joves se'ls ha de garantir la possibilitat de desenvolupar harmònicament, dins l'escola, les capacitats físiques, morals, intel·lectuals i espirituals pròpies.

La classe de religió, com qualsevol altra assignatura, desenvolupa totes les capacitats de l'alumne, així com les competències pròpies, però influeix de

manera poderosa en les capacitats morals i espirituals, tan necessàries per a un desenvolupament total de la persona. Sense aquesta assignatura, els alumnes estarien privats d'un element essencial per a la seva formació i per al seu desenvolupament personal, que els ajuda a aconseguir una harmonia vital entre fe i cultura.

La formació moral i l'educació religiosa també afavoreixen el desenvolupament de la responsabilitat personal i social, així com la de les altres virtuts cíviques, i constitueixen, doncs, una contribució rellevant al bé comú de la societat. La classe de religió i moral catòlica és també cultura religiosa: ensenya i aprofundeix en la cultura del nostre país, en les seves arrels cristianes.

Hi ha qui afirma que la religió és una qüestió de la vida privada de cadascú i ha de situar-se fora de l'escola. Confonen l'ensenyament escolar de la

religió amb la catequesi. Però totes dues no s'identifiquen, encara que sí que són complementàries. Hi ha aspectes iguals i n'hi ha d'altres que les diferencien. L'ensenyament religiós catòlic avalua l'adquisició de coneixements, no la fe de l'alumne.

Si es vol de veritat una educació integral, l'ensenyament de la religió a l'escola és imprescindible. És, a més, un dret que tenen els pares, primers i principals educadors dels seus fills, que a l'escola se'ls imparteixi una educació completa, també en la seva dimensió religiosa.

En aquests dies s'inicia a Catalunya el procés d'inscripció dels fills a les escoles i és el moment d'escollir la classe de religió, ja que aquesta és de lliure elecció. Demano als pares que pensin com n'és, d'important, que els seus fills rebin a l'escola, sigui quina en sigui la titularitat, una formació integral, i els demano que inscrivin els seus fills a la classe de religió.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona
i Prímat

Inici

Edició digital 2015

Hemeroteca

Promocions

Aquesta Setmana

Església Catalunya

Església Espanya

Església Món

Vaticà

La Bona Notícia
també
a internet

www.catalunyacristiana.cat

ENTRA A LA PÀGINA WEB
I CONSULTA LA NOSTRA
HEMEROTECA.
HI TROBARÀS 35 ANYS
DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb

El consiliari diu...

La gent gran i la família

En arribar al capítol de la família, el nostre temari entra en una de les realitats més pròpies i més sensibles de les persones de més edat. Certament, la família és d'una gran importància per als més grans. Sentir-se acompanyat pels teus és un gran goig però també comporta patiments i sacrificis, tant a nivell personal com social. En la reunió d'animadors de Vida Creixent que fem els primers dijous de mes va quedar palesa aquesta preocupació. Els temps han canviat i de quina manera! Tots ho sabem: separacions, divorcis i també unions diverses entre persones que en altre temps no eren tan evidents com ara: homosexuals, transsexuals. N'hi ha que adopten fills, alguns concebuts *in vitro* o de mares de lloguer. També n'hi ha que demanen el baptisme d'aquests fills, perquè creuen, perquè tenen fe. Aquesta és la nostra realitat. Què hem de fer? D'entrada, no serveix de res lamentar-se i estar permanentment recordant els temps passats com sovint fan els més grans. Els temps passats ja no tornaran! Ara és el nostre temps! Hem d'acceptar la nostra realitat perquè també és de Déu, encara que no l'acabem d'enten-

Déu ens demana que acceptem els nostres germans, siquin quines siguin les seves realitats.

dre, encara que a voltes ens sorprengui o, fins i tot, ens escandalitzi. Això no vol dir que hi estiguem d'acord, però sí que suposa que som capaços d'acceptar tothom, de no excloure ningú. Déu ens estima a tots! Jesús ve a salvar tota la humanitat! Aquest és el gran repte

dels més grans perquè suposa tot un canvi de mentalitat, i això costa. El Papa actual insisteix molt en la necessitat d'acceptar, d'acompanyar, de fer-nos càrrec de la realitat de les persones, dels seus processos, dels seus patiments... i a tenir un cor misericordiós.

Com sempre, la nostra millor arma és la pròpia vida. Si mostrem una vida coherent amb la fe que professem, si vivim la nostra fe d'una forma compromesa, esperançada i alegre, serem un referent per als que ens envolten, sigui quina sigui la seva situació o condició. No ens toca a nosaltres jutjar. Déu sap més que nosaltres. Déu és més gran...

El bisbe Jaume Pujol, autor d'aquest temari, ens posa un salm al principi d'aquest tema que és d'una gran significació, tant pel que fa al seu desenvolupament com a l'actitud que ens convé tenir davant del gran ventall de possibilitats que ens ofereix el nostre món: «Feliç tu, fidel del Senyor, que vius seguint els seus camins... És així com els fidels del Senyor seran benèïts. Que el Senyor et beneeixi des de Sió, que vegis prosperar Jerusalem!» (Salm 128,1-5) Un salm de confiança sense límits... Quins són els camins del Senyor? Quina actitud ens demana Déu que tinguem amb els nostres germans i germanes que viuen al voltant nostre i amb nosaltres, siquin quines siguin les seves realitats? Com podem mostrar el rostre de Déu que és amor sense límits?

Xavier Moretó Navarro
Consiliari
de Vida Creixent
de Barcelona

Bisbat d'Urgell

La gent de Vida Creixent volem donar

Josep Sanvisens Ribot
Directiu de banca jubilat
Titulat en màrqueting bancari, expert en creixement personal

Totes les persones grans tenim un bagatge d'experiències acumulades. Pot semblar que en el món d'avui tan evolucionat, el que nosaltres puguem aportar està desfasat, segurament que ho és, pel que fa a maneres de fer les coses, però no ho és gens pel que fa als valors que podem transmetre, en definitiva, donen sentit a tot el que fem, que és tant com dir que donen sentit a la nostra existència. Sabem que no podem afegir anys a la nostra vida, però podem posar vida als nostres anys.

Una frase a eliminar del nostre vocabulari és «en els meus temps». Per què? Perquè els meus temps, com els de tothom, són ara. Ara, igual que sempre, el que en definitiva tots busquem és ser feliços i tenir pau interior. Crec que aquí és on la gent gran, sense voler alligonar ningú, podem ensenyar amb l'exemple, gràcies a portar el bagatge d'experiències viscudes que abans esmentava, podríem i podem ensenyar a mantenir serenitat i transmetre pau sempre, fins i tot quan les circumstàncies del nostre entorn no ens són favorables. Entenem millor que ningú que un dia més també és un dia menys. En èpoques passades no disposàvem de les comoditats d'avui. Sabem que sense televisió, internet, mòbil i sense

tantes i tantes altres coses modernes, també estàvem contents. Quin avantatge ens dona això? El de poder ser molt conformatos i a la vegada molt agraïts.

És evident que les nostres facultats, tant físiques com mentals, van minvant. Aquí tenim un repte i és enfocar-nos en el que podem fer, en lloc de lamentar allò que recordem que fèiem abans. Sempre trobarem, si la busquem, alguna cosa útil per fer. Sempre hi haurà algú a qui podem ajudar en alguna cosa. Segur! Si més no escoltant quan trobem qui té ganes de parlar. El que importa és mantenir l'esperit de voler servir.

Vida Creixent és l'evidència de gent gran enfocada a servir. Servir Déu per mitjà d'ajudar les persones, perquè cada persona és un ésser creat per l'Amor (amb majúscula) i en aquest Amor som tots iguals i germans. No sempre podem aprovar els actes de tothom però, si no ens agraden, els podem rebutjar, sense jutjar la persona que els ha fet. Per a ella podem sentir compassió en lloc d'odi o de por. Si sentim misericòrdia, la podem estimar.

Estimar va lligat a perdonar. Si no perdonem i sentim rancúnia, no ens sentirem bé i no tindrem la pau interior desitjada. Mantenir la rancúnia contra algú és com anar-se prenent un verí a culleradetes pensant que li farà mal a l'altre. És pel nostre propi benefici que ens convé de perdonar i és a nosaltres mateixos a qui primer hem

Sabem que no podem afegir anys a la nostra vida, però podem posar vida als nostres anys.

de perdonar. Sí. La gent gran volem donar. Volem donar per mitjà de servir, perquè agraïm, estimem i perdonem.

Si ets una persona (gran o no) que vols créixer, un dels millors camins que

pots seguir o agafar com a referent, és el del moviment Vida Creixent, un munt de coneixements, vivències i exemples com l'amistat, l'espiritualitat i l'apostolat estan al teu abast.

AGENDA

ABRIL

Dijous 6: reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a València, 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VIII: «Participació de la gent gran en la vida parroquial.»

Lectures

Diumenge IV de Quaresma

Lectura primera

1Sa 16,1b.-6-7.10-13a

David és ungit rei d'Israel

Lectura del primer llibre de Samuel:

En aquells dies, el Senyor digué a Samuel: «Omple d'oli el corn i ves-te'n. T'envio a casa de Jesè, el betlehemita: entre els seus fills veig el qui jo vull per rei.» Quan arribà, va veure Eliab i pensà: «Segur que el Senyor ja té al davant el seu ungit.» Però el Senyor digué a Samuel: «No et fixis en el seu aspecte ni en l'alçada de la seva talla. L'he descartat. Allò que l'home veu no és allò que val; l'home veu només l'aspecte exterior, però Déu veu el fons del cor.» Jesè va fer passar davant Samuel els set primers dels seus fills, però Samuel li digué: «D'aquests set, el Senyor no n'escull cap.» I Samuel afegí: «No queda cap més fill?» Jesè respongué: «Encara queda el més petit: és a pasturar el ramat.» Samuel li digué: «Aneu a buscar-lo. No ens posarem a taula que no sigui aquí.» Jesè el feu anar a buscar. Tenia el cabell roig i els ulls bonics; tot ell feia goig de veure. El Senyor digué a Samuel: «Ungeix-lo, que és ell.» Samuel va prendre el corn de l'oli, el va ungir enmig dels seus germans, i des d'aquell dia l'Esperit del Senyor s'apoderà de David.

Salm responsorial

22

El Senyor és el meu pastor, no em manca res,
em fa descansar en prats deliciosos;
em mena al repòs vora l'aigua,
i allí em retorna;
em guia per camins segurs,
per l'amor del seu nom.

R. El Senyor és el meu pastor, no em manca res.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos

no tinc por de res,
perquè us tinc vora meu;
la vostra vara de pastor,
m'asserena i em conforta. **R.**

Davant meu pareu taula vós mateix,
i els enemics ho veuen;
m'heu ungit el cap amb perfums,
ompliu a vessar la meva copa. **R.**

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor
m'acompanyen tota la vida,
i viuré anys i més anys
a la casa del Senyor. **R.**

Lectura segona

Ef 5,8-14

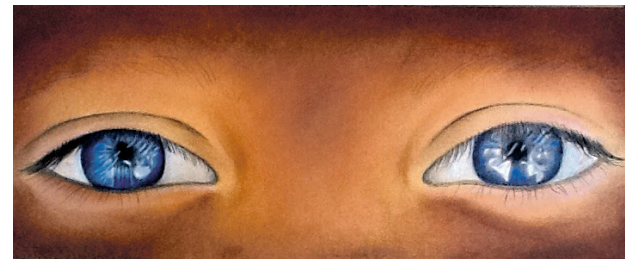
Ressuscita d'entre els morts i el Crist t'il·luminarà

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes:

Germans, en altre temps vosaltres éreu fosc, però ara que esteu en el Senyor, sou llum. Viviu com els qui són de la llum. Els fruits que neixen de la llum són tota mena de bondat, de justícia i de veritat. Mireu bé quines coses són les que agraden al Senyor i no us feu solidaris de les obres infructuoses que ells cometien en la fosca; més aviat, denuncieu-les, perquè el que fan en secret ens avergonyiria fins de dir-ho. Però tot allò que la llum ha denunciat queda clarament visible, ja que les coses són clares i visibles quan són llum. Per això diuen: «Desvetlla't, tu que dorms; ressuscita d'entre els morts i el Crist t'il·luminarà.»

Vers abans de l'evangelí

*Diu el Senyor: Jo soc la llum del món;
el qui em segueix tindrà la llum de la vida*

Glòria Monés

Evangelí

Jn 9,1.6-9.13-17.34-38

Anà a Siloè, s'hi rentà i tornà veient-hi

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús veié tot passant un cec de naixement. [...] escopí a terra, va fer amb la saliva una mica de fang, l'estengué sobre els ulls del cec i li digué: «Ves a rentar-te a la piscina de Siloè.» Aquest nom significa «enviat». Ell hi anà, s'hi rentà i tornà veient-hi. La gent del veïnat i els qui l'havien vist sempre captant deien: «No és aquell home que vàiem assegut captant?» Uns responien: «Sí, que és ell.» Altres deien: «No és pas ell; és un que s'hi assembla.» Ell digué: «Sí, que el soc.» [...] Dugueren als fariseus l'home que abans era cec. El dia que Jesús havia fet el fang i li havia obert els ulls era dissabte, dia de repòs. També els fariseus li preguntaren com havia arribat a veure-hi. Ell els digué: «M'ha estès fang sobre els ulls, m'he rentat, i ara hi veig.» Alguns dels fariseus deien: «Aquest home que no guarda el repòs del dissabte no pot ser de Déu.» Però altres responien: «Com és possible que un pecador faci tals miracles?» I es dividiren entre ells. S'adreçaren al cec altra vegada i li digueren: «Ja que és a tu, que ell t'ha obert els ulls, tu, què en dius, d'ell?» Ell contestà: «Que és un profeta.» [...] Li respongueren: «Tot tu vas néixer en pecat i ens vols donar lliçons?» I el van excloure de la sinagoga. Jesús va sentir dir que l'havien exclòs de la sinagoga i, quan el trobà, li digué: «Creus en el Fill de l'home?» Ell respongué «I, qui és, Senyor, perquè hi pugui creure?» Jesús li diu: «Ja l'has vist: és el mateix que parla amb tu.» Li diu ell: «Hi crec, Senyor.» I l'adorà. [...]

Consultori bíblic

Ignasi Ricart
Claretà i
biblista

Quaresma: abstinència i dejuni

La Paraula de Déu, en la litúrgia, ens il·lumina el sentit de l'abstinència i del dejuni. No cal esperar fer abstinència els divendres de Quaresma per atipar-nos de peix i del bo, que és més car. El beat Pau VI recorda el caràcter preeminentment religiós de la penitència: «La veritable penitència no pot prescindir mai d'una ascési fins i tot física: tot el nostre ésser, ànima i cos, ha de participar activament en aquest acte religiós amb què la creatura reconeix la santedat divina. Després, la necessitat de la mortificació del cos apareix clarament si es considera la fragilitat de la nostra natura: la carn i l'esperit tenen desigs contraris entre ells. »Aquest exercici [ascési] de mortificació del cos... no implica una condemna de la carn, que el Fill de Déu es dignà a assumir; més aviat la mortificació mira a l'alliberament de l'ésser humà, que sovint es troba, com encadenat per la part sensitiva del nostre ésser; a través del dejuni i l'abstinència els homes i dones tornen a adquirir vigor, i la ferida inferida a la dignitat de la nostra natura per la intemperància és guarida per la medicina d'una saludable abstinència.»

L'abstinència significa i fomenta la lluita contra l'autocomplaença, l'egoisme, la dependència dòcil i impulsiva, contra la «fe» en el món. En efecte, el batejat imita la mort i resurrecció de Jesús i, per tant, ha de «crucificar l'home vell» (Rm 6,6). En la Bíblia, en el Baptista, i també en Jesús tenen una importància imprescindible l'abstinència, el domini d'un mateix i el portar la creu per tal de ser un deixeble de Jesús, el Crist (Lc 14,33). Aquí rau el fonament de la veritable alegria (Jn 15,11; 16,20-22.33).

Per a consultes: redaccio@catalunyacristiana.cat

Comentari de la Paraula

Jesús feu fang amb la saliva i ungi l'home-Adam cec de naixement

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista /
riuscamps@yahoo.es

Joan, com a bon escriptor, se centra en determinades escenes que desenvolupa a dretcient: Canà, Samaritana, Paralític, Cec de naixement, Llàtzer. L'«home cec de naixement» no és un cec qualsevol, sinó una figura de l'*Homo sapiens* que, per molt que hagi evolucionat, no ha superat encara l'estadi del primer home que Déu va plasmar prenent pols de la terra i insuflant-li un alè de vida (Gn 2,7). Per això Jesús tria un sàbat (Jn 9,14.16), el dia en què Jahveh va reposar de l'obra de la creació, per acabar definitivament l'obra tot just iniciada, com havia esbossat ja amb l'home paralític de la piscina de Betesda (5,1-47), a qui havia guarit precisament en un sàbat i ho havia justificat dient que «el meu Pare fins ara continua treballant i jo també treballo» (5,17). L'acció que fa Jesús en un dia de repòs sabàtic conté tres treballs: 1. «escopí a terra», la mateixa terra de la qual Jahveh havia pres la «pols»; 2. «feu fang amb la saliva» i 3. «ungí amb el fang els ulls del cec». L'acció es repeteix quatre vegades, senyal de l'enorme importància que li atribueix. L'«home cec de naixement», recalcat 8 vegades, és figura de la humanitat «cega» des que aparegué l'*Homo*. Quan s'obre al Projecte de Déu, comença a veure-hi. És el que Jesús posarà davant els ulls del cec, i que aquest haurà de ratificar, primerament, «rentant-se a la piscina de Siloè/l'Enviat» (vv. 7, 11, 15) i, més tard, donant l'adhesió a Jesús com a «Fill de l'home», quan aquest se li faci trobadís (vv. 35-38). L'autor distingeix clarament el temps de ceguesa innata en què l'*Homo* vivia en la tenebra, però podia gaudir del favor de Déu, si era «religiós» i es comportava d'acord amb la Llei (v. 31), i la partició dels camins que ha tingut lloc amb la vinguda del Fill de l'home: «Jo per fer un judici he vingut a aquest món, a fi que els qui no hi veuen, hi vegin, i els qui hi veuen, es tornin cecs.» Aquests darrers són els dirigents jueus que han tancat els ulls deliberadament a la Llum.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIA I)

Temps de Quaresma

(SALTERI: SETMANA 4)

MARÇ

26. DIUMENGE

Diumenge IV de Quaresma, Morat. Lectures: 1 Samuel 16,1b.6-7.10-13a / Salm 22 / Efesis 5,8-14 / Joan 9,1-41
SANTORAL: Brauli, b.; Màxima, mr.

27. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 65,17-21 / Salm 29 / Joan 4,43-54
SANTORAL: Alexandre, mr.; Lídia, mr.; Rupert, b.

28. DIMARTS

Fèria, Morat. Lectures: Ezequiel 47,1-9.12 / Salm 45 / Joan 5,1-3a.5-16
SANTORAL: beat Dedë Maçaj, prev. i mr.; Doroteu, ab.; Sixt III, p.

29. DIMECRES

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 49,8-15 / Salm 144 / Joan 5,17-30
SANTORAL: Beatriu de Silva, rel.; Ciril, diaca i mr.; Eustaci, ab.

30. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Èxode 32,7-14 / Salm 105 / Joan 5,31-47
SANTORAL: Joan Clímac, ab.; Quirí, mr.; Règul, b.

31. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Saviesa 2,1a.12-22 / Salm 33 / Joan 7,1-2.10.14.25-30
SANTORAL: Amós, prof.; Benjamí, diaca i mr.

ABRIL

1. DISSABTE

Fèria, Morat. Lectures: Jeremies 11,18-20 / Salm 7 / Joan 7,40-53
SANTORAL: Hug, b.; beat Josep Girotti, prev. i mr.; Teodora, mr.

El missal

El missal és el llibre que es fa servir per celebrar la missa. Mentre el leccionari conté les lectures de la Paraula de Déu, i l'evangelari, la vida i paraules de Jesús, en el missal hi trobem els textos i oracions de l'Església que utilitza el sacerdot per ben celebrar l'eucaristia. El missal busca la participació plena, conscient, interior, fructuosa, de tots els fidels amb la finalitat que visquem més i millor la santa missa, prenent part activa en la celebració per mitjà de cants i respostes, oferint-nos amb Crist al Pare.

El missal prové dels antics sacramentaris i, pròpiament com a tal, va néixer al segle X i, sobretot a partir del Missal de la Cúria Romana (segle XII-XIII) quan en multiplicar-se el nombre de sacerdots i de misses hi va haver la necessitat d'un llibre que continguéssin tot el necessari per celebrar la missa. Llavors es creà el Missal Plenari que comprenia també altres llibres de la missa com el leccionari, l'evangelari, el salteri, el gradual, l'antifonari... Posteriorment, l'any 1570, el papa sant Pius V va publicar un nou missal, fruit del Concili tridentí, amb molt protagonisme del prevere celebrant i molt poc de l'assemblea, que es limitava a assistir.

El missal actual és el del Vaticà II, promulgat pel beat papa Pau VI l'any 1970. Per voluntat del

Concili Vaticà II, aquest missal, s'ha pogut publicar en les diverses llengües modernes, que han traduït l'edició típica llatina. Una de les novetats és la seva important introducció (*prenotanda*), anomenada Institució General del Missal Romà. En ella s'hi troba no solament les normes per a una correcta celebració sinó també el que correspon al ministre i el que correspon al poble o assemblea i, sobretot el seu contingut teològic i pastoral. Ja no és un missal plenari perquè ha d'anar acompanyat d'altres llibres com són el leccionari i l'evangelari, el cantoral... Aquest missal és d'una gran riquesa perquè ha rescatat antigues oracions dels sacramentaris i d'altres litúrgies com, per exemple, la hispànica, així com les antigues benediccions solemnes, i una gran varietat de prefacs i diverses pregàries eucarístiques, ja que abans teníem l'única romana. Tot i que s'han simplificat o suprimit alguns ritus, també s'han restituit coses com l'homilia, la pregària universal, el ritu de la pau... i es permet una adaptació als diversos països, regulats per les conferències episcopals. L'any 1975 el papa sant Joan Pau II va aprovar una segona edició, corregida i augmentada d'aquest missal romà. La tercera edició típica del missal romà fou publi-

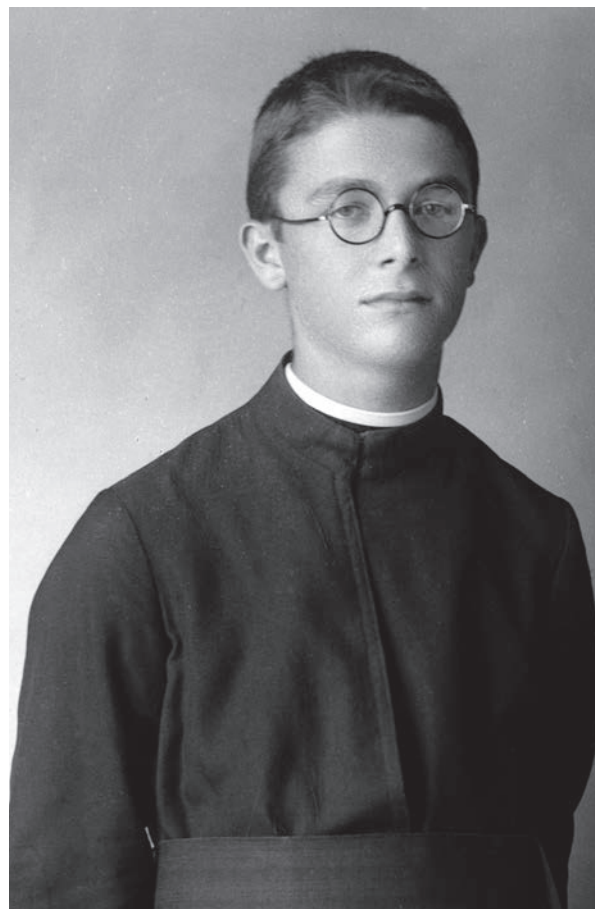
cada l'any 2002, fent-hi algunes modificacions el 2008. No és un nou missal sinó una nova edició del que ja existia, encara que amb alguns canvis, a causa de l'experiència acumulada, a una més gran reflexió teològica i pastoral i a la nova legislació litúrgica dels darrers anys. També hi ha un nou capítol sobre les adaptacions. La seva edició en llengua castellana acaba de ser aprovada i publicada per la Conferència Episcopal Espanyola amb la *recognitio* de la Santa Seu. Aquesta tercera edició castellana és molt fidel a la típica llatina, amb un augment d'oracions i formularis de misses, de prefacs, de memòries obligatòries i lliures... També s'hi ha inclòs l'ordinari de la missa musicat. La novetat més vistosa és la de la consagració del calze, que en lloc de dir «per tots els homes» s'ha de dir «per molts», per fidelitat a la versió llatina, segons va disposar Benet XVI. Aquest missal castellà ja ha entrat en vigor el passat primer diumenge de Quaresma. En la nostra llegua catalana s'està treballant per tenir-lo aviat. De moment, amb l'aprovació de la Santa Seu, els bisbes de la Tarraconense han disposat que a partir del proper Diumenge de Rams, es digui la nova fórmula de la consagració del calze, en espera que arribi aviat la tercera edició catalana del missal romà.

El sant

Per Eduard Brufau

Beat Dedë Maçaj

Acabada la Segona Guerra Mundial, a Albània es va instaurar un règim comunista propi, no tutelat per l'URSS. En aquest país balcànic la persecució religiosa va ser encara més cruenta que a la resta de països de l'est d'Europa i va afectar indiscriminadament tant l'islam com el cristianisme ortodox i el catòlic. Els màrtirs de l'Església catòlica van ser nombrosos.

Un d'aquests màrtirs va ser el jove beat Dedë Maçaj (1920-1947). Nascut en una família practicant, va entrar en un Seminari del seu país i més tard va completar els estudis de teologia a Roma. L'any 1944, a les acaballes de la guerra, va tornar a Albània, on

va ser ordenat sacerdot i va estar destinat a unes parròquies del sud del país. Però al cap de poc temps, l'arribada del nou règim va convertir el ministeri de Dedë Maçaj en un veritable calvari; acusat de ser un espia del Vaticà va ser empresonat i sotmès a tortura juntament amb altres capellans, religiosos i bisbes. Finalment va ser executat. El papa Francesc el va beatificar amb altres màrtirs albanesos el novembre de l'any passat.

F. Xavier Parés Saltor
Delegat diocesà de Litúrgia d'Urgell
xpares@bisbaturgell.org

P. Ezequiel Ramin, màrtir pels pobres

Rafael Gemelli Vigolo
Missioner combonià

Ja ha finalitzat la fase diocesana del procés de beatificació del P. Ezequiel Ramin, proclamat «màrtir de la caritat» per Joan Pau II. La investigació sobre la fama de santedat, basada en el *super martyrio*, mostra la consciència que el religiós va morir en defensa de la seva fe, la pau i la justícia.

Conèixer la vida i el martiri del P. Ezequiel Ramin, missioner combonià, és permetre que entri a les nostres vides el testimoni profètic d'un jove missioner que és recordat pels pobres de la zona rural de l'interior de Rondônia i Mato Grosso (Brasil) com un sacerdot alegre i senzill. Els més pobres ens revelen que l'alegria de l'Evangeli, viscuda com a compromís per la justícia i per una vida digna per als petits treballadors rurals i els indígenes, era present en el cor i en la vida missionera de l'Ezequiel, que va veure en els rostres dels altres el rostre de Crist.

L'Ezequiel va néixer a Pàdua (Itàlia) el 1953. Va decidir dedicar la vida als més pobres i necessitats com a missioner. Aquest va ser sempre el seu gran somni: volia ser al costat dels més pobres i abandonats. Va ser ordenat sacerdot el 1980. Amb trenta anys va ser enviat en missió al Brasil. Desitjava viure una experiència de frontera. Va ser destinat a treballar a Cacoal (Rondônia), que encara era en procés de colonització.

Quan va arribar, va trobar una Església que caminava al costat del poble, compromesa amb els pobres i atenta a les qüestions socials. Hi havia comunitats consolidades i líders que s'estaven formant i que eren capaços d'exercir un protagonisme en la vida eclesial i social d'aquestes petites comunitats. Ple d'entusiasme, va entrar amb facilitat en la realitat del poble de Rondônia dels anys vuitanta.

Es va trobar amb un context de

grans desigualtats per la manca de reforma agrària i de l'ús de la violència pels poderosos, que s'apropriaven de terres per ampliar els seus latifundis i expulsaven o mataven els indígenes per quedar-se amb les terres.

En aquell temps eren molt comuns els pistolers. Matar gent, per a alguns, s'havia transformat en una professió més rendible que treballar el camp. Podem afirmar que els poderosos feien servir els pobres per matar els mateixos pobres, per mantenir els seus interessos egoistes i cobdiciosos per acumular terres i crear hisendes.

Aquesta realitat incomodava profundament el P. Ezequiel. No es contenia davant les desigualtats socials, davant la concentració dels béns en mans d'uns pocs, davant les injustícies, davant l'ús de la violència o la manipulació de les lleis per oprimir els petits. L'Ezequiel defensava amb valentia els indígenes, que l'estimaven, i els treballadors rurals sense terra en la lluita pel dret a la terra i a la vida digna, vivint de manera molt concreta l'opció pels pobres. En diferents ocasions va dir: «El meu treball aquí és d'anunci i de denúncia.»

Rebuig dels poderosos

Aquesta postura li va suposar l'estimació dels pobres i el rebuig dels que deien que un sacerdot no es podia comprometre en qüestions sociopolítiques

El P. Ezequiel va veure en els rostres dels altres el rostre de Crist

i ambientals, i que havia de restringir el seu ministeri als sagraments. En especial, va despertar la ira dels grans terratinents i dels poderosos.

Aviat van arribar les amenaces i

les persecucions. Però l'Ezequiel es va mantenir fidel fins al final. En una missa va dir: «No aprovem la violència, tot i que rebem violència. El sacerdot que us parla ha rebut amenaces de mort. Estimats germans, la meua vida us pertany i la meua mort també us pertanyerà.» I així va ser.

El 24 de juliol del 1985, el P. Ezequiel Ramin, als 32 anys, va ser brutalment assassinat quan tornava d'una missió de pau, en la qual havia visitat ocupants il·legals a la hisenda Catuva per demanar-los que es retiressin perquè corrien perill. Va ser sorprès per pistolers a les ordres de terratinents. El seu cos va rebre molts trets. Els instigadors del crim mai no van ser detinguts, com freqüentment passa quan els acusats són rics i poderosos.

Igual que altres màrtirs, el P. Ezequiel es va convertir en llavor de nous cristians. El seu martiri ens estimula a assumir una vida cristiana compromesa en la construcció d'un món millor per a tothom. La seva entrega en favor dels petits ens impulsa a sortir de nosaltres mateixos i anar a l'encontre dels altres, especialment dels que més ho necessiten. La seva vida missionera és exemple per a tota l'Església que desitja ser «Església en sortida», com ens demana el papa Francesc.

Avui dia hi ha diferents obres i activitats, tant en el camp social com en l'evangelització, nascudes i inspirades en la seva vida. El P. Ezequiel ens deixa el llegat, encara actual i urgent, que, com a Església, ens comprometem en la defensa del dret a la terra, al treball i a l'habitatge. El P. Ezequiel és signe i testimoni d'un estil de ser Església que opta pels pobres i es compromet en una evangelització integral i en la transformació de la societat, tot i que li pugui costar la pròpia vida, com va fer Jesús.

La xarxa del pescador

Rafael Gómez

Quan ens sentim compromesos amb el missatge de Crist, experimentem aquella *metanoia* de passar de deixeble a apòstol. Passem de seguir el Mestre a ensenyar allò après, allò viscut d'Ell. Transmetre el missatge evangèlic esdevé llavors en una necessitat vital, sobretot per l'efecte salvífic que pot experimentar aquell que escolta. No hi ha força més gran per superar els obstacles que les paraules de Jesús: «Vine i segueix-me... jo et faré pescador d'homes.»

I descobreixes que pescar amb les mans no és propi d'un pescador; cal cercar la xarxa. En el meu cas, la xarxa es diu curs Alpha, també conegut com a «sopars Alpha», perquè el mètode es basa en una trobada amb sopar, tema i col·loqui. Això de reunir-se al voltant de la taula per xerrar és d'allò més atractiu. Tampoc no és res de nou, perquè el mateix Jesús ho feia en nombroses ocasions. Aquests sopars són organitzats per membres de Christífides Laici.

Acabat el sopar, s'exposa un tema que ens va interpel·lant sobre qüestions que, com a adults, hauríem de tenir prou resoltes, però descobrim que no és així. Després arriba el col·loqui i molts se sorprenden que ningú no els doni respostes. Què passa aquí? En el segon sopar són molts els que comenten que no han deixat de donar voltes a les qüestions plantejades. En el fons, es tracta que cadascú pensi i trobi personalment les respostes.

Els qui tenim fe sabem que si es busca sincerament la veritat, sense por de les conseqüències, s'acaba trobant amb qui és «el Camí, la Veritat i la Vida».

Quan arriba aquest moment, sovint cap al final del curs, és llavors quan als assistents se'ls proposen els diferents mitjans de què disposa l'Església per concretar una perseverança i que gairebé sempre és la parròquia. Els cursos es duen a terme en la parròquia de la Concepció, carrer Aragó, 299, de Barcelona. Més informació: tel. 651 129 629. Si et sents apòstol, aquí tens la teua xarxa.

RECÉS DE PASQUA a càrrec del bisbe Sebastià Taltavull

Dissabte dia 29 d'abril de 2017
al monestir de Valldonzella,
carrer Cister, 41-45, de Barcelona.

PROGRAMA

10.00 h Benvinguda

Pregària comunitària

Xerrada a càrrec del
Sr. Bisbe Sebastià Taltavull

Temps de pregària personal

12.30 h Celebració de l'Eucaristia

Les places són limitades.

Cal fer una aportació mínima
de 5 € per persona

Per fer la vostra reserva truqueu
al **934 092 770**.

MERCÈ PAPIOL
Relacions Públiques
mpapiol@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Club⁺amics

Pregària per començar el dia

Aquí em tens, oh Déu, sóc aquí.
Sé que em coneixes i m'estimes.
Fes que senti la teva proximitat i presència.

Vull ser els teus ulls, per veure la pobresa dels meus germans;

les teves mans, per col·laborar amb tu en la construcció d'un món nou i millor;

vull ser els teus peus, per anunciar a tothom la notícia del teu amor infinit per nosaltres;

vull ser bàlsam amb tu, per consolar els qui pateixen i estan tristos.

Ajuda'm a sortir de les meves pors i capricis, els meus dubtes i tebieses.

Ajuda'm, oh Déu. Amb tu ho puc tot, sense Tu res.

Vine amb mi a caminar. Sense Tu em perdo.

Si et tinc al meu costat, tot és fàcil.
Concedeix-me, oh Déu, ser avui per als altres un far de fe, esperança i caritat.

I Tu, Maria, Mare de misericòrdia, intercedeix per mi davant del teu Fill diví, que viu i regna pels segles dels segles.

Amén.

FERNANDO CHICA ARELLANO
Roma

La Bíblia, actual i eficaç

El papa Francesc està totalment al dia. Per fer comprendre als cristians que la Bíblia ha de ser el més important, va fer servir una comparació que crida l'atenció. Va dir: «Revisau la Bíblia tant com els vostres telèfons mòbils.» I va afegir: «Avui es pot dur la Bíblia a sobre en un telèfon mòbil o en una tauleta. L'important és llegir la Paraula de Déu.» I més tard va dir: «Què passaria si llegíssim el missatge de Déu

Gràcies, papa Francesc!

Dilluns 13 de març es van complir quatre anys de l'arribada de Jorge Mario Bergoglio a la seu de Pere. El papa Francesc ha sabut posar l'Església en sortida, en un temps marcat pels riscos d'una crisi mundial en tots els àmbits.

El Papa argentí, primer Pontífex no europeu dels darrers temps, ha repetit en nombroses ocasions que vivim una «tercera guerra mundial per etapes» i, no obstant això, des de l'esperança posada en Déu, que mai no defrauda, no ha deixat d'enviar al món missatges d'alegria: l'alegria de l'Evangeli, l'alegria de la família, la necessitat d'una ecologia integral que respecti la totalitat de la vida humana i d'invocar el nom de Déu, que és misericòrdia. Ho ha fet de paraula i d'obra, amb presències i viatges inoblidables que guardem a la retina i al cor.

Davant d'això no vull deixar passar el meu agraïment. Gràcies, papa Francesc, per aquests quatre anys!

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

contingut en la Bíblia de la mateixa manera com llegim els missatges en els nostres mòbils?»

També va fer referència al fet que la Bíblia és actual i eficaç; és la paraula de Déu, que és eterna, mentre que el mòbil que tenim segurament l'any vinent quedarà obsolet. La capacitat que té Francesc de fer prospera la vida de Jesús és realment extraordinària.

CRISTINA CASALS MASSÓ
Esplugues de Llobregat

Els pares davant la televisió

La televisió ben emprada pot ser un mitjà per educar els fills. Han de ser ensenyats pels seus pares perquè vegin espais televisius gratificants i enriquidors. Igualment han de ser ensenyats per no veure aquells programes que degraden la seva dignitat humana. Els pares són totalment responsables d'aquesta tasca important. Fer servir la televisió com a «mainadera electrònica»

és un clar perjudici per als nens. Posteriorment, donar la culpa a la televisió és una sortida fàcil.

Cal tenir molt clar la gran influència que la televisió exerceix en la conducta dels fills. Molts comportaments negatius en nens i adolescents han tingut l'origen en la contemplació de les anomenades sèries «juvenils». Els pares es troben, posteriorment, inermes davant d'actituds desbordades dels fills. No és gens fàcil educar en aquests temps, ja se sap, però la responsabilitat paterna i materna cal exercitar-la des del principi, cal avançar-se per no lamentar-se després.

És molt important evitar que els fills vegin televisió-escombraria. Confondran la realitat amb la ficció, es desorientaran i s'equivocaran quan hagin de valorar el sentit de la vida i aniran deformant la seva pròpia consciència. La televisió no és imprescindible ni és l'únic mitjà per omplir el temps lliure.

CARLOTA SEDEÑO MARTÍNEZ
Màlaga

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA
I MORAL
pel Dr. Joan Antoni
Mateo

Sobre la carn

Continua sent obligatòria la llei d'abstenir-se de carn els divendres? Divendres passat vaig anar a dinar amb unes companyes de feina a un restaurant. En el menú no hi havia peix i jo vaig protestar dient que no es podia menjar carn. Les meves companyes em van mirar com si hagués aterrat un marcià allà mateix. Una, que em consta que assisteix a missa, em va dir que això ja estava passat de moda. És així?

La moda? El que fa la gent que segueix els dictats d'uns pocs? Sempre m'ha semblat una frivolitat i manca de personalitat. Vostè va reaccionar força bé al restaurant, si bé no pot protestar pel que ofereix un restaurant, perquè els clients no són necessàriament catòlics. N'hi hauria hagut prou dient que vostè observa la llei de l'abstinència i demanar alguna cosa que no fos carn i que no ha de ser necessàriament peix. Sembla que per a molts en els dies d'abstinència és obligatori menjar peix. La seva pregunta dona peu a tractar el fons de la qüestió i anar a l'essencial. No es tracta de la carn en ella mateixa. L'abstinència podria ser de qualsevol altra cosa, per exemple deixar de fumar, la qual cosa per a un fumador seria molt més meritori que deixar de menjar carn un dia determinat. La llei eclesialística ens insta a practicar la virtut de l'obediència més enllà d'aspectes ascètics espirituals.

Avui li afegiria un valor afegit: un testimoni, petit, però en definitiva testimoni públic de la nostra condició de creients. Sense ostentacions, però amb determinació. No fa gaire algú observava encertadament que «Déu s'està volatilitzant de la vida pública». Sens dubte això es refereix a la volatilització del testimoni que hem de donar els cristians com a cristians. Ja sé que el tema que ens ocupa no és un tema major ni de bon tros, però, com diu el Senyor, qui no és fidel en el que és poc tampoc no ho serà en allò que és molt. A molts els pot costar el que va fer vostè al restaurant. En el fons es tractava de si vostè es manifestava com a creient o no. Callar és fàcil i molts s'estimen més no mullar-se. Si al menú només hi hagués hagut carn de porc, no dubti que un bon musulmà hauria demanat una altre tipus de carn. La llei continua vigent però només obliga estrictament els divendres de Quaresma, Dimecres de Cendra i Divendres Sant. És evident que l'esperit d'aquesta pràctica penitencial i quaresmal no pot separar-se de l'almoïna, que hauria de resultar de privar-nos de luxes, coses supèrflues i per l'estil, i tot en el context d'una voluntat sincera de conversió amb el propòsit de dur una vida cada vegada més cristiana, perquè aquesta és la finalitat principal de la Quaresma.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

Llibertat d'expressió i llibertat religiosa

Daniel Arasa
Periodista

Pensàvem que el final d'un règim autoritari significava aconseguir, entre altres llibertats, la d'expressió. En part va ser així. Però no vam trigar a adonar-nos que les coses i la vida en societat són més complexes. Les dictadures no només emanen del govern d'un dictador. N'hi ha de molt explícites i altres de més subtils. Els interessos i els poders econòmics o polítics fan que determinades coses «no es puguin dir», almenys en molts mitjans. Criteris dominants en una societat o en amplis sectors condueixen que qui els passeixen silenciïn les minories que discrepen. Tot i que es visqui en democràcia, el o els partits que governen poden fer que en tots els mitjans públics i alguns de privats la veu de l'oposició o dels discordants no se senti. Les mateixes limitacions de les persones porten al fet que per autocensura, desconeixement, por, orgull o interessos tampoc no s'expressin amb llibertat.

En una societat democràtica també hi ha limitacions i grups discriminats. En la nostra, els cristians en som un. No podem callar. Avui dia qualsevol es permet dirigir els atacs més grans, insults, expressions de fòbia, burles, a allò cristià, particularment a allò catòlic. Des de la figura de Crist o la Mare de Déu fins a la darrera velleja que va a l'església, passant pels bisbes i fins i tot la periodista que expressa criteris antropològics cristians sobre determinats aspectes de la vida.

A aquests se'ls bloqueja, es tracta d'impedir a tota costa la llibertat d'expressió. En l'ensenyament es pressiona per acabar amb la presència cristiana.

Com a exemple de burles barroeres tenim aquí, de fa pocs dies, el que va passar en diferents carnestoltes. Sobre impedir tota expressió als cristians, n'hi ha prou de recordar com es va coaccionar l'arquebisbat de Barcelona i l'església de Santa Anna per evitar que un catòlic francès homosexual pronunciés una conferència en la qual defensava que els gais han de viure la castedat. No es tracta que ho comparteixin o no, simplement que cadascú es pugui expressar. I l'autobús que deia que els nens tenen penis i les nenes vulva que ha estat perseguit des dels jutges fins a les institucions?

Resulta que a les escoles de Madrid es diu el contrari, es fa propaganda transsexual i no només no s'impedeix sinó que s'hi dona suport i es finança. Convido el lector d'aquesta columna, si té fills o filles petits, mirar què té cadascú a l'entrecuix i a treure conclusions. No es necessiten doctorats.

Cal dir-ho amb tota la valentia. Avui, el gran limitador de llibertat d'expressió a Occident és el *lobby* gai. En altres temps ells van ser els perseguits, ara són perseguidors.

Llúcia Oliva
Periodista

Segons les Nacions Unides, la llibertat d'expressió és en el nucli de tot el sistema de drets humans que els ciutadans del món ens hem atorgat. En temps de canvis i confusió, hauríem de rellegir els acords i convencions internacionals per orientar-nos.

Els organismes de les Nacions Unides consideren que la llibertat d'expressió i d'informació és tan important per empoderar els ciutadans d'una democràcia que no es pot restringir. Segons l'ONU, la seva

limitació només es justifica quan aquesta llibertat entra en col·lisió amb els drets i la reputació dels altres, o bé quan cal protegir la seguretat, l'ordre, la salut o la moral públiques.

El Comitè de Drets Humans de Nacions Unides considera que «les lleis contra la blasfèmia i les prohibicions de manifestacions de falta de respecte a una religió o altres sistemes de creences són una violació del dret a la llibertat d'expressió, com ho són les lleis que afavoreixen una religió sobre una altra, o creients religiosos sobre no creients o les lleis que impedeixen o castiguen les crítiques de líders religiosos o comentaristes sobre una doctrina religiosa».

Si no hi ha lleis, el que necessitem són normes ètiques, preguntar-nos què té dret a saber la gent i com es pot dir fent el mínim de mal, tot respectant els drets humans i la dignitat dels altres. I actuar en conseqüència.

Fins fa poc, la llibertat d'expressió i d'informació a l'esfera pública l'exercien els periodistes i aquells que col·laboraven en els mitjans de comunicació: premsa escrita, ràdio o televisió. Avui, en aquesta àgora global en què vivim, tothom pot exercir el dret a informar i a expressar-se. Això és positiu i millora la democràcia, però exigeix més responsabilitat per part de les persones i dels mitjans i les plataformes a través de les quals periodistes i ciutadans s'expressen.

El gran problema és que els governants, que haurien de donar exemple, són els primers que violen les normes ètiques amb informacions falses o amb opinions que vulnereu els drets i la reputació d'altres persones.

Per tant, ara que tenim els mitjans tècnics, som els ciutadans els que hem d'exigir informacions i opinions ètiques, responsables i de qualitat. Hem de denunciar les males pràctiques i qui les exerceix.

Només amb una informació veraç, completa i contextualitzada i amb opinions contrastades podrem saber què passa, entendre el nostre món i prendre decisions enraonades. Està en joc el nostre poder com a ciutadans i la democràcia de la qual gaudim.

En una societat democràtica hi ha grups discriminats. Els cristians en són un

Som els ciutadans els que hem d'exigir informacions i opinions ètiques, responsables i de qualitat

PELEGRINATGE ALS SANTUARIS DE Lourdes, Loiola i Arantzazu

del 24 al 28 de maig

Visitant Sant Sebastià i el Museu dels Màrtirs Claretians de Barbastro

Per a més informació i reserves, truqueu al **934 092 770**

La guerra vista amb els ulls d'«En Patufet»

Exposició al Memorial Democràtic sobre la supervivència del conegut setmanari per a infants durant la guerra civil

Eduard Brufau
Barcelona

Entre el 1904 i el 1938 Catalunya va gaudir de l'únic setmanari en català del moment adreçat al públic infantil: *En Patufet*. Editat per Josep Bagunyà, la publicació comptava amb un equip d'escriptors i dibuixants de renom com ara Josep Maria Folch i Torres, Gaietà Cornet, Joan Llaverias i Joan G. Junceda. Tots ells formaven l'ànima vivent del setmanari i eren personalitats compromeses tant amb el catalanisme com amb la fe catòlica. La revista traspua amb naturalitat aquest esperit de fons i educava així els més petits de casa, alhora que els encomanava el gust per la lectura.

Però com es va adaptar *En Patufet* al nou i tràgic escenari que s'imposa a partir del juliol del 1936? Què va passar amb el contingut religiós? Com explicava el setmanari als seus innocents lectors la dura realitat de la guerra? Aquests interrogants queden desvelats a l'exposició *Patufet en guerra. La il·lusió de la normalitat*, que es pot visitar fins al 31 d'agost a la seu del Memorial Democràtic de Barcelona. A la mostra es poden veure portades i il·lustracions del setmanari, juntament amb fotografies de la vida quotidiana durant la guerra.

Una excepció rellevant

Julià Guillamon, comissari de la mostra, explica que la supervivència durant els anys de conflicte bèl·lic d'aquesta publicació infantil de caràcter catòlic i més aviat conservador és una excepció interessant: «Els dos diaris vinculats a La Lliga, *La Veu de Catalunya* i *L'Instant*, aviat van passar a millor vida. El juliol del 1936, quan la majoria de capçaleres van passar sota control dels partits i sindicats, *En Patufet* no es va suspendre i es va publicar fins poc abans de la caiguda de Barcelona.» Aquesta supervivència es pot explicar per la gran popularitat del setmanari; va arribar a tenir més de 300.000 lectors, és a dir, que es podia trobar a la majoria de llars de Catalunya, fossin de la ideologia que fossin. Julià Guillamon també ho explica pel caràcter afable, gentil i gens sectari de les seves pàgines: «Josep M. Folch i Torres era catòlic fins al moll de l'os i un home conservador de cap a peus. Però havia escrit novel·les de tema obrer, havia estat exiliat a França per una topada amb els militars.»

Amb l'esclat de la guerra *En Patufet* va ser incautat pel CENU (Consell de l'Escola Nova Unificada), però tot fa pensar que aquesta incautació va servir més aviat per protegir-lo. Es va garantir la continuïtat del popular setmanari i se'n van preservar la majoria de seccions; enmig de la fam i la violència els nens van conservar en les pàgines d'*En Patufet* un espai de pau. La guerra hi apareixia poc, i quan ho feia era tangencialment. L'únic canvi realment significatiu que va patir la revista va ser la supressió de tot contingut religiós explícit. Però malgrat aquesta limitació important, els autors no es van poder estar d'introduir-hi de tant en tant referències tàcites al cristianisme. El comissari de l'exposició en posa un exemple: «El 17 de desembre del 1938 es van publicar unes *Pàgines viscudes* amb el títol d'*Els camins retrobats*, en què un parell d'amics arriben a una cova on hi ha un home amb gaiato i una dona que agombola un infant de bolquers. Era un conte de Nadal sense Nadal. El text era

Portada de l'any 1938 que donava a entendre la gana de la rereguarda. / Fundació Folch i Torres

Il·lustració de Cornet referent als bombardejos (setembre 1937). / Fundació Folch i Torres

discret, però Junceda va fer un dibuix de risc: la cova, la dona, el nen i els nois que el van a veure.»

Ara bé, la secció que permetia més referències a la situació del moment tot esquivant la censura eren els acudits. Especialment els de Gaietà Cornet i Joaquim Muntañola gosaven parlar subliminalment dels efectes dels bombardejos, de la gana que es passava a la rereguarda o es permetien crítiques velades a les milícies anarquistes. El número del 8 d'octubre del 1938 es publicava amb nombroses il·lustracions sobre la gana que es passava a ciutat; Guillamon assenyala que «els dibuixos eren fortíssims. Els devien tocar el crostó, perquè a partir de llavors no hi ha cap més referència a la gana».

Eina educativa

Els principals impulsors del setmanari van maldar perquè la revista continués educant els nens enmig de la brutalitat de la guerra i malgrat les limitacions de contingut; però, a mesura que el conflicte s'allargava, els mateixos creadors d'*En Patufet* es van trobar cara a cara amb les desgràcies de tota guerra: Joan G. Junceda va ser detingut una temporada acusat de feixista; el seu fill gran, Santiago, que s'havia lliurat a les autoritats després de passar mesos emboscats, va morir de tifus; un dels fills de Josep Maria Folch i Torres, Jordi, de només disset anys, va morir al front d'Aragó. El seu pare va narrar aquesta tragèdia familiar en una de les *Pàgines viscudes* més sentides de la història d'*En Patufet*. El comissari de l'exposició defineix aquesta darrera etapa d'aquesta manera: «Tota la imaginació que Folch i Torres i Junceda van esmerçar en desenes de *Pàgines viscudes*, mirant d'oferir un punt de vista positiu als drames quotidians, van topar amb la realitat més crua de la guerra: la mort dels fills.»

Tot i el dolor, el convenciment íntim que el setmanari infantil era una eina necessària per educar les noves generacions va dur els autors a intentar reprendre'n la publicació acabada la guerra. Folch i Torres, Junceda i Cornet van fer mans i mànigues perquè el nou règim permetés la continuïtat d'*En Patufet*, però tots els intents van ser endebades. El catalanisme que respirava la revista i el fet que no se n'hagués interromput la publicació estant en zona republicana ho van fer impossible; el catolicisme confés dels autors no va poder contrarestar la desconfiança natural de les noves autoritats cap a aquella revista de caire serè i gentil. S'havia acabat una època. Ara bé, els nombrosos exemplars d'*En Patufet* que es conservaven a les cases van permetre que molts nens de la postguerra continuessin llegint el setmanari i no perdessin el contacte literari amb la seva llengua materna. Es va mantenir el fil tot esperant que vinguessin temps millors.

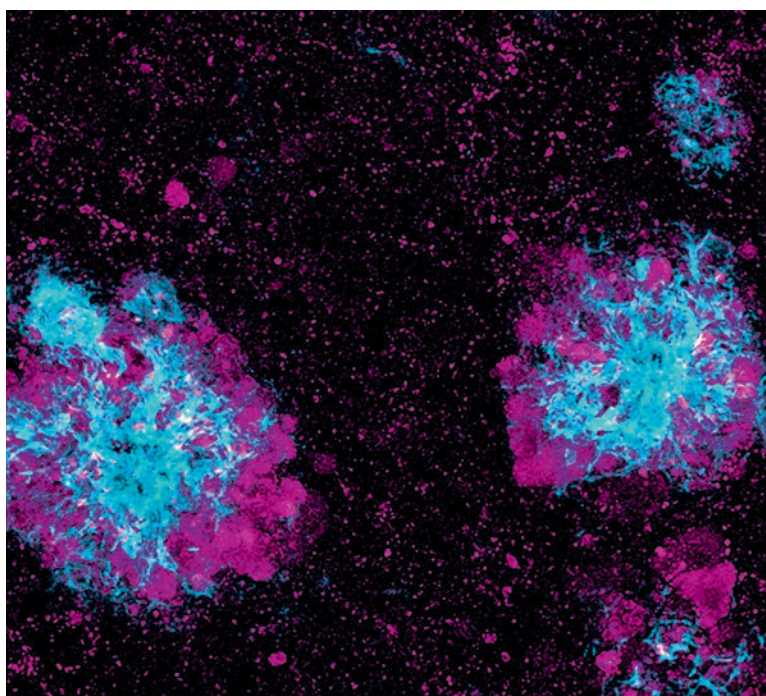
Patufet en guerra.
La il·lusió de la normalitat.
Memorial Democràtic
c/ Peu de la Creu, 4, Barcelona
Memorialdemocratic.gencat.cat

Actualitats científiques

Els lisosomes cel·lulars es van fent cada vegada més interessants

Us vaig explicar a l'article del 29 de gener passat que s'havia concedit el premi Nobel de Medicina del 2016 al japonès Yoshinori Ohsumi per la seves troballes sobre la missió que exerceixen aquests orgànuls que s'anomenen lisosomes. Havia trobat que són una autèntica màquina de reciclatge: recullen i després aprofiten els residus que la cèl·lula origina en el seu funcionament, és a dir, són els que fan neteja i transformen el que ja semblava inútil. Fan «autofàgia», com ja vam dir que s'anomena aquest procés.

Ara bé, aquestes troballes que ha fet l'investigador japonès han estimulat un interès per l'estudi d'aquests orgànuls cel·lulars. Molts altres biòlegs han volgut investigar amb més detall les funcions que, a part del que hem dit, porten a cap per al bé del nostre organisme. I la seva investigació no ha estat inútil. Ja s'han fet noves descobertes. Ens ho explica un article aparegut a la revista *Investigación y Ciencia* del desembre passat. S'ha vist que els lisosomes no tan sols eliminen i reciclen els residus sinó que tenen la capacitat de percebre l'estat present nutricional de la cèl·lula, i en conseqüència de tot l'organisme en conjunt. Perceben si el subjecte fa dejuni o pateix fam, cosa que provoca un

Acumulació massiva de lisosomes (color porpra) dins de les cèl·lules nervioses que envolten les plaques amiloides (color blau) en un model de ratolí de la malaltia d'Alzheimer (Swetha Gowrishankar i Shawn Ferguson / Escola de Medicina de Yale).

augment en nombre de lisosomes, i al seu torn fa que els seus enzims mobilitzin les reserves de lípids (greix) com a combustible per produir més energia, i no vingui la mort de seguida (tothom sap que abans de morir-se de fam un que no pugui menjar, primer s'aprimarà perquè anirà perdent reserves de greix;

és un mecanisme que ve, doncs, dels lisosomes). I és que s'ha vist també que són aquests orgànuls els responsables de controlar el metabolisme dels lípids. Tot això ho ha descobert la biòloga Eugleen O'Rourke, de la Universitat de Virginia, la qual encara ha explicat més coses interessants, com el fet que controlar com es

troben els lisosomes d'una persona pot donar coneixement d'algunes patologies relacionades amb aquests processos, com ara l'obesitat.

Però no tan sols aquesta doctora, sinó també altres investigadors han pogut arribar a noves conclusions: les malalties neurodegeneratives també es relacionen amb el funcionament defectuós dels lisosomes. Concretament la de l'Alzheimer diuen que provindria, segons sembla, d'un defecte del gen encarregat d'aquests orgànuls. També es veuen involucrats els lisosomes en l'esperança de vida, o sigui en la longevitat...

Potser no tot és tan segur com diuen o volen pretendre aquests autors. Però, sigui el que sigui, tot això posa de manifest com és de complicat el funcionament del nostre organisme. Ens diu que la Intel·ligència suprema, a l'hora d'estructurar el cos humà, va tenir en compte multitud de detalls que fins ara no anem descobrint i ens mostren la mà provident de Qui tot ho ha fet per a un bon funcionament. Donem-li'n gràcies!

Al Museu Geològic del Seminari, el dimarts 28 de març, a les 18.30, Mn. Francesc Nicolau parlarà sobre *Desenvolupament històric de la teoria del Big bang*. C/ Diputació, 231 - Barcelona.

Tradicions remeieres

L'herba de Santa Caterina o imperatòria

La imperatòria (llat., *Peucedanum ostruthium*; cast., *imperatoria*), coneguda popularment com a herba de Santa Caterina, habitualment sol créixer a la vora dels rierols i també se'n troba en els prats humits del Montseny i del Pirineu. L'arrel de la imperatòria té moltes propietats tòniques, diürètiques i, sobretot, anticatarrals. Andrés de Laguna (†1560), metge de l'emperador Carles V i del papa Juli II—que l'any 1555 publicà a Anvers una versió-adaptació al castellà de l'obra *De materia medica* de Pedani Dioscòrides—, ja volgué posar en relleu les magnífiques propietats de l'arrel de la imperatòria si aquesta es prenien barrejada amb sàlvia i marduix: «*Resuelve potentísimamente las ventosidades de todo el cuerpo, mueve la orina y el menstuo y es admirable contra la gota coral si se bebe con agua de salvia o de mayorana*» (*Acerca de la materia medicinal*, III, 74). El famós botànic català Pius Font i Quer (†1964), per la seva banda, assenyalà que la imperatòria és molt «útil a la hidropesia y a las opilaciones del hígado y bazo; y es un soberano remedio, tan soberano que, por tal razón, se le llamó imperatoria o raíz imperial» (*Plantas medicinales*, 358).

Els frares d'abans de les exclaustacions decimonòniques asseguraven que l'arrel de la imperatòria facilitava la digestió, i els antics hortolans caputxins l'empraven com a contraverí per a les picades i mossegades de gossos rabiosos. Santa Hildegarda de Bingen (†1179), doctora de l'Església i experta en herbes remeieres, escriví sobre les propietats

antifebrífugues de la imperatòria (cf. *S. Hildegardis abbatisae Opera omnia, Parisiis 1882, P.L. 197, cols. 1125-1210: Diversarum naturalium creaturarum. Liber Primus, de plantis*).

En la tradició popular i remeiera de Catalunya s'ha parlat dels *caterins*, que eren aquells nois nascuts el dia de Santa Caterina d'Alexandria (25 de novembre) i que, segons Joan Amades «tenen gravada al paladar la roda d'aquesta santa i gaudeixen del do de dominar el foc; poden agafar les brases sense cremar-se, i guareixen les cremades només senyant o tocant el mal» (*Costums i creences*, 947) i, alhora, explicà que, després d'un procés ascètic, hom podia

esdevenir *caterí* i llavors poder comptar amb el do de guarir les mossegades dels gossos fells. Per aconseguir-ho calia practicar els «anomenats dejunis de Santa Caterina, que consisteixen a fer nou novenes de dejuni seguides tallades per un dia entremig en què l'aspirant pot menjar amb normalitat» (J. Amades, *Ibid.*). Aquest dejuni era molt més rigorós que el de la Quaresma i comprenia certs menjars especials i, a més, calia intercalar fervoroses oracions.

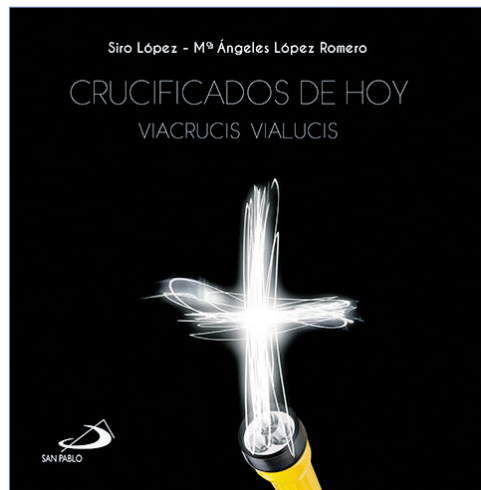
Un dels vertebradors de la reforma caputxina a Catalunya, fra Llorenç d'Osca (†1591) molt possiblement fou un *caterí*, car consta que era agraciats amb el do de guarir els mals només amb oracions, senyant i tocant només el mal. L'escriptor català Pere Serra i Postius (†1748) recollí una tradició que diu que mentre fra Llorenç d'Osca sojornava al convent del Desert de Sarrià, «*A más de los milagros que obra-va con la Imagen de la Virgen que consigo llevaba, como ya referimos, los hacía también con la señal de la Santa Cruz y con dar la bendición. Y no sólo tenía el don de hazer milagros, sino también el de profecía*» (BUB, Ms. 190, Vol. 5, f. 238).

Els reculls d'oracions miracles que es propagaren a Catalunya, junt amb els principals remeis guaridors que preparaven i divulgaven els religiosos caputxins, van gaudir d'una gran acceptació popular. D'ací a quinze dies us parlaré, si Déu vol, de les principals virtuts remeieres de la menta, que és una planta molt estimada per la gastronomia.

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins

SIRO LÓPEZ i M. ÁNGELES LÓPEZ ROMERO
Crucificados de hoy
San Pablo, 2017, 64 pàg.

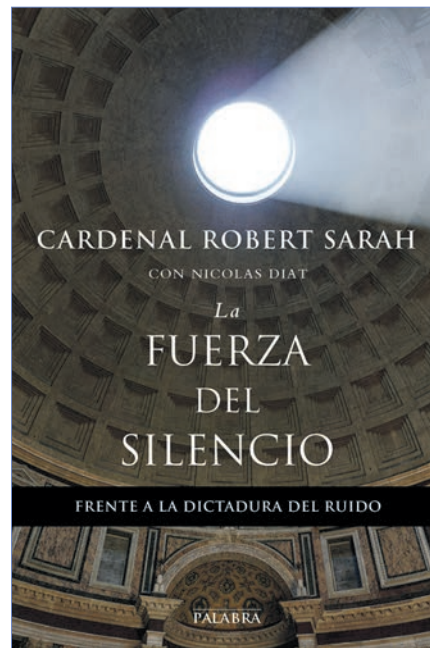
Aquest llibre és una invitació a caminar pels nous calvaris del segle XXI i compartir el dolor dels crucificats d'avui, sense perdre de vista els motius d'esperança que floreixen a banda i banda d'aquell camí i que ens recorden que l'amor venç la mort. Una proposta original que combina fotografies amb meditacions, així com amb el text bíblic.

ANABELA NEVES RODRIGUES
La luz que nos ilumina
Narcea, 2017, 128 pàg.

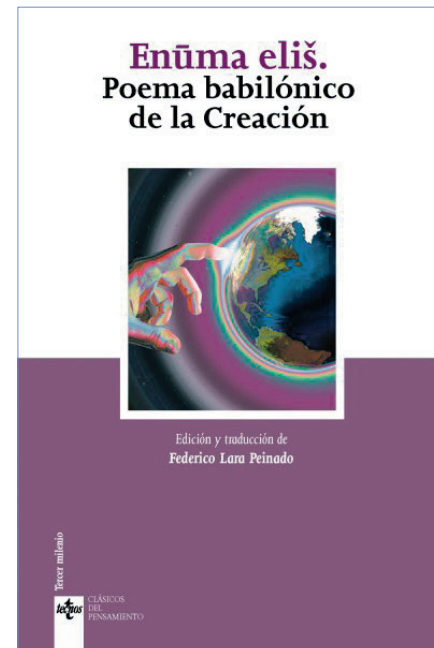
Quan relaten les seves experiències, molts místics es refereixen a una llum que els il·lumina amb força l'interior. És una gràcia que no resulta estranya tenint en compte que «Déu és llum» i que Jesucrist es va definir com «la llum del món». En la mesura en què ens deixem envair per aquella llum, podem viure-la amb més intensitat i veure-la reflectida en les nostres accions.

CARDENAL ROBERT SARAH i NICOLAS DIAT
La fuerza del silencio
Palabra, 2017, 286 pàg

El cardenal Robert Sarah afronta en aquestes pàgines la necessitat del silenci interior per escoltar la música de Déu, perquè brolli i es desenvolupi la pregària confiada amb Ell. En aquesta llarga i profunda conversa amb el periodista Nicolas Diat, enumera fins a 365 pensaments, profunds i variats, a propòsit del silenci i els seus efectes.

FEDERICO LARA PEINADO
Enūma eliš. Poema babilónico de la Creación
Tecnos, 2017, 128 pàg.

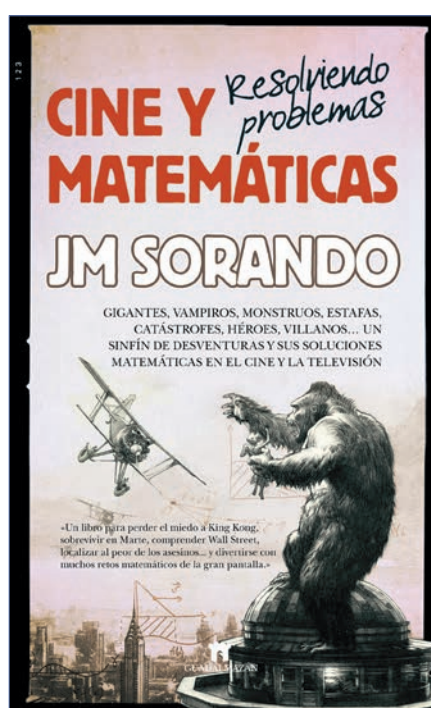
Som davant d'una de les obres més grans de la cultura mesopotàmica, com a peça clàssica de poesia religiosa, instrument científic i font de coneixements críptics i esotèrics. Els antecedents es troben en la riquesa religiosa dels sumeris. La figura central del poema és el déu Marduk, a qui se li atribueix la creació del món i de l'home.

DÖRTE HANSEN
La vieja tierra
Maeva, 2017, 272 pàg.

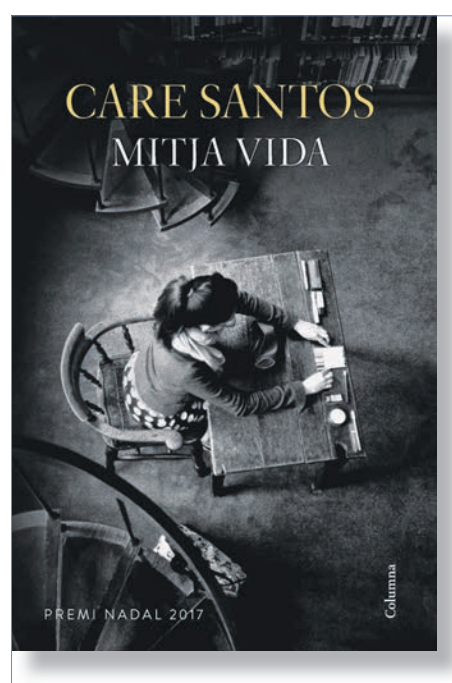
Aquesta novel·la relata, en episodis alterns, la vida de dues dones, la Vera i la seva neboda Anne, mostrant que cadascuna és una refugiada a la seva manera i que han d'afrontar els seus propis reptes. La primera ha d'enfrontar-se als seus records i la segona aprendre a començar de nou. La trama se situa a l'antiga casa de la Vera, situada en una regió del nord d'Alemanya.

JOSÉ MARÍA SORANDO
Cine y matemáticas: resolviendo problemas
Guadalmazán, 2016, 294 pàg.

En aquesta obra s'analitzen usos malaguanyats de les matemàtiques en els guions de cinema i televisió, així com adversitats i infelicitats dels protagonistes, provocades per les matemàtiques o amb solució gràcies a elles... Per exercir aquesta mirada, l'autor es recolza en conceptes com els logaritmes, les equacions, els nombres primers, la trigonometria...

CARE SANTOS
Mitja vida
Columna, 2017, 390 pàg.

L'estiu del 1950, cinc noies adolescents juguen plegades per últim cop al joc de les penyores. A través de les vides d'aquestes amigues al llarg de trenta anys, aquesta novel·la retrata una generació de dones que van haver de construir els seus destins en un moment en el qual la hipocresia es va enfrontar a noves mirades sobre l'amistat, l'amor i la llibertat.

GONZALO GINER
Las ventanas del cielo
Planeta, 2017, 734 pàg.

Segle XV. Hugo de Covarrubias renuncia al destí que el seu pare, un mercader de llanes, li ha marcat. Però tot canvia quan descobreix que el seu pare està sent traït. Fuig per salvar la vida i s'embarca en un balener basc, on coneix l'Azerwan, un home fascinant amb qui compartirà a Àfrica un negoci prometedori de venda de sal.

Crítica literària

Anècdotes, curiositats, personatges

Ens pot semblar que allò que anomenem «història» es refereix a uns esdeveniments que marquen el temps i el record, com a grans fites que es registren en la memòria dels pobles i de les persones il·lustrant el present. Sí, però no solament. La «història» no és de majúscules o minúscules, és de fets succeïts que, amb reconeixement o no, construeixen l'actualitat i l'aboquen al futur. La història no és el museu del temps, ni l'antigalla del record... si ens hi fixem bé, en els fets esdevinguts ens hi reconeixem però en un altre marc i en altra escala d'impacte: per exemple, els trets dels personatges que la història reconeix són els d'altres que ens envolten, si no és que ens hi reconeixem nosaltres mateixos ni que sigui a trossos, o bé, esporàdicament. Tots tenim alguna cosa de la passió, humanitat, malícia, tendresa... del David bíblic, i així, un reguitzell gairebé inexhaustible aplicable a persones i situacions.

Tot això ve a tomb del llibre que comento. «Un viatge a través del temps...», documentat, amb un munt d'anècdotes i fotografies que ens porten a la Barcelona de la industrialització, la burgesia, l'emprenedoria, el comerç. Una Barcelona que és l'avantsala

G. FERNÁNDEZ i E. IBÁÑEZ
Comerços històrics de Barcelona
Samaruc Editorial, 2016, 381 pàg.

de l'actual i que resta viva no solament en la memòria de molts sinó també en el paisatge urbà. Hi ha, encara, força llocs que conserven el físic malgrat haver transformat la seva motivació, altres segueixen amb el seu interès inicial i altres han desaparegut del tot i aquest testimoni en paper en deixa constància. Tal publicació també és una manera de lamentar la deixadesa de la ciutat (la pública i la privada) en permetre la desaparició d'aquest patrimoni vital i, alhora, demanar protecció per a un tipus de llegat que forma part de la ciutat i de tots plegats, tant dels qui l'habiten amb constància com dels passavolants.

Endinsar-se en l'anecdotari (en la «història») d'aquests comerços és descobrir l'enginy, l'empenta, la constància, les dificultats, els fracassos... de les persones que els varen aixecar, descobrir aspectes del món humà de la ciutat perquè darrere d'una façana, edifici, ornamentació, activitat, hi ha

el dia a dia d'unes vides que s'entrellacen les unes amb les altres i mostren itineraris vius de conflictivitats, èxits, crisis, canvis... mostren una societat, una evolució comercial, unes activitats (el tèxtil, la xocolata i el dolç, la restauració, els primers grans magatzems...), unes famílies, unes individualitats, el seu estil de vida i de relació («senyora, això, vostè no s'ho pot permetre»), la seva evolució, transformació, que vista a distància sembla que tot hagi succeït en un obrir i tancar d'ulls però si l'acostem a la nostra pròpia trajectòria se'ns fa avinent allò «que els dies passen a poc a poc i els anys passen de pressa», adonant-nos que cadascun de nosaltres també fem història i anem construint un present al qual anomenem futur.

Al meu entendre, no es tracta d'enyorar el temps d'ahir, que encara és el nostre, sinó de preservar part de la pròpia identitat fent més càlida (humanament parlant) la ciutat: tals «establiments emblemàtics» són la ca-

Rosa M. Boixareu Vilaplana
Síndica de Greuges
de la URL

ra visible d'un estil, d'una relació amb l'entorn que personalitza l'interès per la gent, per cadascú, i a l'inrevés; és a dir, tenir cura del confort humà de l'entorn, això és el que generava «la botiga i el comerç», aquests són part dels seus valors que val la pena fer-los ben nostres.

Crítica cinematogràfica

Incerta glòria: «traduttore, traditore»

INCERTA GLÒRIA
DIRECTOR: Agustí Villaronga
INTÈRPRETS: Marcel Borràs, Oriol Pla i Núria Prims
MÚSICA: Marcus JGR
GÈNERE: drama bèl·lic
115 minuts
Espanya, 2017

L'empresa no era gens fàcil. L'obra de l'editor de postguerra Joan Sales és una novel·la complexa i profunda, que recull els ingredients dels reptes del naufragi personal i col·lectiu que va suposar la guerra civil per a un republicà amb inquietuds catòliques. Cuijada lentament després de la primera publicació el 1956 fins a l'edició definitiva del 1971, posseeix dues cares unides inexorablement per una qüestió, el dolor davant la immensitat del mal i el difícil camí de la llum. La primera part és una novel·la àgil i dramàtica d'aires romàntics que es basa en quatre joves personatges, tres d'ells narradors (el tinent Lluís de Brocà, l'anarquista Trini Milmany i el seminarista Cruells) i un situat al fons, com a pilar i frontissa, Juli Soleràs símbol de la tragèdia del que és humà. La Carlana és el contrapunt fosc, el Soleràs femení, a la llum del personatge de la Trini. La segona part de la novel·la és una reflexió sobre la naturalesa humana emmarcada

en la guerra i la postguerra on s'estavellen els ideals i els amors, on la veritat desvetllada del que és humà permet descobrir una certa compassió redemptora al lector, com una glòria

amagada. A la novel·la, sota l'estela de grans com Dostoievski, Bernanos o Green, els personatges i la seva dramàtica expressen els corrents interiors: la innocència malparada, el desig atrapat, la supervivència assassina, la maldat sense sortida, la impotència escèptica... Al front de batalla tot el clar, els bons i els dolents. A la rereguarda, en les esperes davant del combat i en la postguerra tot és difús, confusament barrejat, canviant de bàndol una vegada i altra, el mal i el bé. Humanament dramàtic, misteriosament autèntic.

I Villaronga va agafar el bisturí. Va voler rescatar la història de les persones, la tragèdia de les relacions humanes, el trànsit de l'ideal a la vida. S'aferra als personatges i els col·loca a l'any 1937. El jove oficial republicà representat per un gran Marcel Borràs, a les portes de la batalla es troba i cau a

les xarxes d'una vídua-bruixa Carlana, genial Núria Prims. Mentre la Trini (Bruna Cusí, lluminosa), la jove esposa de Lluís i mare d'un petit, sobreviu amb penes i treballs a Barcelona sota l'ombra ambigua d'un desdibuixat Juli Soleràs (Oriol Pla cau amb el seu personatge de la dramàtica). La supressió del personatge incòmode de Cruells, que és la mirada del supervivent decebut, el que fa les preguntes, obeeix a la cirurgia estètica. «A mi particularment no m'interessa gens tanta disquisició cristiana ni tant dubte existencialista sobre l'amor i la bondat que enarbora Cruells. Per això seria partidari de fondre tots dos personatges a favor d'en Soleràs», dixit Villaronga. Aquí es consuma la traïció a l'obra del traductor.

La disculpa no és la dificultat de portar al cinema una obra de 700 pàgines que necessiten ser alleugerides. La solució tampoc no és despullar els personatges de la seva veritable fondària dramàtica per traspassar-los a la dificultat d'estimar en temps de còlera i de salvar un infant enmig del desastre.

Incerta glòria es mereixia alguna cosa més, i no un cirurgià senzill d'encàrrec. En la nostra cultura hi ha un vertigen, que podem anomenar indiferència, a l'abisme i les profunditats. La novel·la continua esperant el lector amb la mateixa actualitat, la pel·lícula ja és obsoleta.

Peio Sánchez
Director del Departament
de Cinema de l'arquebisbat
de Barcelona

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Mònica Padrol, fundadora i directora de Ruth Travel

«El futur del turisme religiós passa per la fusió espiritual i cultural»

Carme Munté

Fundada i dirigida per Mònica Padrol (Sitges, 1965), l'agència de viatges Ruth Travel ha celebrat deu anys d'existència. Unes 2.500 persones l'any participen d'algun dels seus pelegrinatges, ja sigui els més clàssics a Terra Santa i Roma, o els més innovadors, com a Armènia, la Pèrsia bíblica o l'Etiòpia cristiana. L'aliança des del 2009 amb el Club+Amics (associació d'amics de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*) ha fet de Ruth Travel l'agència catalana de referència de turisme religiós i pelegrinatge de Catalunya. Més informació: www.ruthtravel.es.

Ruth Travel va néixer el 2007. El 2009 ja era l'agència en exclusiva del Club+Amics. Què ha suposat aquesta aliança?

El Club+Amics és la punta de llança dels pelegrinatges de l'Església de Catalunya i, per això, per a nosaltres és de gran importància ser la seva agència de viatges en exclusiva. En bona part gràcies a això, Ruth Travel ha esdevingut l'agència catalana de referència per al turisme religiós i de pelegrinatge a Catalunya.

Vostè havia treballat sempre en el món del turisme religiós, primer per obligació i després per vocació. Per què va decidir posar en marxa el seu propi projecte empresarial?

Perquè considerava que hi havia moltes coses dins del món del turisme religiós i del pelegrinatge que es podien fer d'una altra manera. Juntament amb el Club+Amics vam començar a innovar. Així, la base continua sent el pelegrinatge bàsic a Terra Santa, Roma, Lourdes o Fàtima, però vam decidir fer un pas més i peregrinar al Líban, l'Iran, Armènia o Etiòpia.

Què distingeix un pelegrinatge d'un viatge convencional?

En el pelegrinatge l'important és l'arribada al lloc sant, però també el camí. Nosaltres volem que s'enduguin una recompensa espiritual i religiosa, però també que aprenguin moltes coses de la cultura, de la natura, de la història

«Gràcies al Club+Amics cada any fem entre 2 i 3 pelegrinatges a Terra Santa, sempre acompanyats d'un mossèn»

i dels costums del lloc. El futur del turisme religiós passa per la fusió espiritual i cultural.

Anualment, una vuitantena de grups fixos viatgen amb Ruth Travel, molts d'ells vinculats amb parròquies. Què aporta el pelegrinatge a la vida parroquial?

El rector que ens dona l'oportunitat repetirà en un 90% perquè s'adonarà que el pelegrinatge fa parròquia. He conegut desenes de casos de persones que han fet un pelegrinatge per acompanyar-hi algun familiar i que s'han acabat integrant a la vida parroquial.

Per als cristians és gairebé una obligació peregrinar a Terra Santa almenys un cop a la vida.

Què feu per potenciar-ho?

Fem tot el possible per programar viatges en temporada molt baixa perquè el preu sigui el més ajustat possible. Gràcies al Club+Amics cada any fem entre 2 i 3 pelegrinatges a Terra Santa, sempre acompanyats d'un mossèn. Els propers són al juny, al juliol i al novembre. Per a l'Església local són molt importants els nostres pelegrinatges. Per això, sempre procurem passar almenys una nit a Betlem i tots els serveis que contractem sempre són amb empreses regentades per cristians de base.

De tots els viatges que organitzeu amb el Club+Amics, quins voldria destacar?

Del 26 al 30 d'abril viatgem a Bolonya i l'Emília-Romanya. Visitarem, entre d'altres, els monuments paleocristians de Ravenna, Patrimoni de la Humanitat per la Unesco, i Ferrara, un dels feus renaixentistes més ben conservats d'Itàlia. Del 23 al 30 de maig viatjarem a Rússia i visitarem els llocs més emblemàtics de Moscou i Sant Petersburg. Del 29 de juliol al 5 d'agost farem la ruta de Nidaros (Noruega). Un altre destí que estem treballant és Sud-àfrica, del 15 al 26 d'octubre. Gaudirem d'un safari al Parc Nacional de Pilanesberg, coneixerem la realitat social de Soweto després de l'*apartheid*, trepitjarem el punt més austral de l'Àfrica a Ciutat del Cap i compartirem experiències amb les religioses de Sant Natzaret.

Rauxa

Virginitat

Eduard Brufau

La persona és una unitat. Les diferents parts que s'hi poden distingir —el cos, el psiquisme, l'intel·lecte i l'espiritualitat— no formen en cap cas compartiments estancs; estan estretament vinculades les unes amb les altres i qualsevol moviment que es produeixi en una d'elles té repercussió en tota la resta. Les ressonàncies de l'esperit acaben arribant al cos, i viceversa.

És des d'aquesta perspectiva unitària, i no pas fragmentada, que un concepte com la virginitat pot adquirir una dimensió molt més completa. Sent una realitat fisiològica, no queda limitada en aquest àmbit sinó que s'obre molt més enllà; és un estat de tota la persona que retrobem fins en la part espiritual. Altrament, la virginitat purament fisiològica per ella mateixa no tindria cap valor. Entesa des d'aquesta

amplitud la virginitat, una vegada desapareguda, fins i tot té la possibilitat de refer-se; és un estat que pot i ha de ser reconstruït constantment. També des d'aquesta perspectiva totalitzant es comprèn que la virginitat és pròpia de tot ésser humà, no tan sols de la dona. Mn. Ballarín s'hi refereix bellament amb aquestes paraules: «Hi ha també una virginitat, intacta o retrobada, dels homes; potser menys donada i més treballada, [...] menys espontània i més tensa, menys gentil i més sapastre, [...] però tan misteriosa i plena com l'altra.» La virginitat no pot ser mai reclusió del cos i de l'esperit, sinó una mirada neta i alhora fogosa que no té res a veure amb l'esterilitat; és una vida fecunda que ens fa l'horitzó tan ample i diàfan que el vent que baixa del cel hi pot bufar sense traves.